En samling av Guds välgärningar mot mig

av

Lars Larsen

Andra editionen

Stockholm 2023

Tillägnas Gud och hundarna

Innehåll

Förord

Jag skulle vilja minnas Dig, Herre.
Jag skulle vilja minnas det rena paradiset
i sparvens öga, detta som gjordes av Dig.
Det minner om Dig.
Jag skulle vilja minnas allt gott Du har gjort emot mig.
Jag skulle vilja minnas den ljuvligaste upplevelsen
i mitt liv, ty den pekar mot Dig.
Jag skulle minnas hoppet,
för det är som Dig.
Jag skulle vilja minnas mössens ljuvlighet,
ty liksom Du, lever de ibland oss
på ett samtidigt så underjordiskt och så överjordiskt vis.
Jag skulle vilja minnas Dig, Herre,
att Du existerar,
och jag skulle vilja glömma att jag existerar.
Jag skulle vilja minnas Ditt namn, Herre; det ljuva Allah,
och jag skulle vilja,
likt Al-Hallaj,
glömma bort mitt eget namn.

* * *

Jag har upplevt så många mirakler att tiden är inne för att samla de viktigaste i en liten bok. Miraklerna i mitt liv började 2008, ungefär vid tiden för min sinnessjukdoms

utbrott. Före det fanns de knappast. Boken bygger på blogginlägg och utdrag ur min självbiografiska roman ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka” från 2018. Jag har låtit de engelska och norska blogginläggen stå oöversatta, då jag räknar med att mina läsare förstår engelska och norska.

Jag hoppas att denna bok länder till Guds och paradisets ära och att jag själv glöms bort.

Lars Larsen, Stockholm, 29.8.2022

(Andra editionen uppdaterad 10.7.2023)

1. MINA TIO MIRAKELHELANDEN

Jag känner mig som ett bortskämt Guds barn, då min livshistoria innehåller tio fysiska mirakelhelanden, mer eller mindre mirakulösa, mirakulösa för mig själv i alla fall (jag har även upplevt plus dessa flera gånger psykiska helanden, såsom helande från självmordsdepression, men dem tar jag inte med här, de är för diffusa). Jag vill vara flitig i att minnas Herrens välgärningar, såsom Skriften uppmanar oss till, så här kommer en lista över mina fysiska mirakelhelanden:

1. Helanden som svar på bön

- Våren 2008, runt påsken, blev jag helad från min allvarliga och plågsamma fotsvamp, medan jag bad för min fot. Jag blev chockad, ropade "Israels Gud, Israels Gud!", och gick omkring och berättade det till alla jag fick syn på. Jag såg på min fot i samma stund fotsvampen försvann, och jag kunde se att den gräns mellan sjuk hud och frisk hud som tidigare hade funnits, var totalt borta. På en sekund.

- Hösten 2008, medan jag var inlagd på Jorvs psykiatriska avdelning, hade jag det svårt i hjärnan, det kändes som nån slags kemisk obalans där p.g.a. psykmedicinerna, och

jag satte handen på mitt huvud och bad till Gud för det. Plötsligt var det som om plågan försvann från hjärnan, jag återställdes till normaltillstånd. Det där samma plågsamma tillståndet kom aldrig tillbaka.

- Hösten 2008, medan jag var på rymmen hemifrån, p.g.a. att jag var tvungen att äta psykmediciner hemma, plågades jag av en kramp i en rumpmuskel, p.g.a. injektioner där medan jag var inlagd på Jorvs psykiatriska avdelning. Jag bad för rumpmuskeln, och plötsligt var krampen borta, medan jag bad.

- I februari 2019 fick jag svår ångest p.g.a. nåt dumt jag hade gjort i Warsawa i Polen, och jag skyndade att gå en lång promenad där jag talade med Jesus, högt, för mig själv. Jag upplevde mig ha kontakt med Jesus, och efter en timmes promenad, bedjande om helande, bearbetande med Jesus det som hade hänt, var jag helt återställd. Vanligtvis brukar jag ha långa tider ångest, när jag får ångest.

-I februari 2019 led jag av svår hosta, så svår att jag till slut hostade så jag spydde. Till slut orkade jag inte mer, kände att jag ville att Jesus skulle ta mig hem till himlen om jag hostade mer på detta sätt, och jag bad honom innerligen om helande. Jag spydde inte efter den bönen, jag var helad från det värsta, och inte många dagar efteråt var all hosta borta.

-Jag botades från min oro genom förbön:

(ett blogginlägg 13.7.2018:)

Jag har haft en ständig oro i maggropen nu i tolv, tretton dagar, och är lite rädd att den har kommit för att stanna. Några råd om hur man botar sådant? Jag tror oron kom av att jag försökte gå ner på psykmedicineringen med 2-3 milligram (från 10 mg Zyprexa). Jag vågar inte trappa ner vidare just nu, är rädd att få svår ångest då, såsom det gått tidigare när jag försökt på detta. Jag äter nu igen 10 mg.

(ett blogginlägg 23.7.2018:)

Min ständiga oro i maggropen, som jag hade i två veckor, är botad, helt och hållet! Det började på söndag för en dryg vecka sen, efter att jag fått förbön av pensionerade diakonissan Inga Pagreus i St.Clara kyrka. Det mesta av oron gick bort följande natt, efter ett halvt dygn. Om det var förbönen eller någon annat, får jag väl aldrig veta, men all kärlek hjälper, och förbön är kärlek. Annars spelade nog ett ihärdigt solande på stranden många eftermiddagar, säkert en roll. Det var läkande och avslappnande.

2. Helanden genom beröring utan bön

- Våren 2009 blev jag helad från ett obehagligt panikångestsyndrom genom att ligga i Ronja Aarnialas (en finsk anarkoprimitivistisk hippie i början av 20-års åldern) famn och känna hennes villkorslösa kärlek, på en ekoanarkistisk konferans i Helsinfors.

- Sommaren 2009 blev jag helad från feber genom en massage av den finske hippietjejen Sara från Åbo. Febern försvann i och med massagen, på direkten. Jag hade ganska hög feber. Det var under en vistelse i en finsk ekoby uppe i Finland.

3. Spontana helanden utan beröring och utan bön

-Jag led av posttraumatiskt stressyndrom i Polen i februari 2019, och dessutom av mani och sömnlöshet, hade inte sovit på minst sex dygn. Det slutade i en total psykisk kollaps på en psykiatrisk avdelning, där jag miste kontrollen över mina tankar, i total sinnessjukdom, men just när det var som värst, gav Gud mig sömn i ett par timmar, och jag vaknade och var totalt återställd, i alla fall från förvirringen, det posttraumatiska stressyndromet och den värsta manin. För mig var det ett helande.

Psykosen som kom i samband med det posttraumantiska stressyndromet skulle läka senare den våren.

- Jag fick mina romantiska känslor tillbaka i Polen i februari 2019, de hade varit borta i nästan tolv år. Fler och fler romantiska känslor kom tillbaka under våren 2019. Jag trodde jag måste vänta till döden innan jag fick dem tillbaka, jag trodde också att så länge jag åt psykmediciner skulle de vara borta, men på våren 2019 kände jag romantiska känslor fast jag hade ätit starka psykmediciner i två månader på psyket i Norge.

2. ANDRA SMÅ VARDAGENS MIRAKEL

Underlig upplevelse med Ronja Aarniala i maj 2009

När jag en gång våren 2009 skulle sova bredvid anarkoprimitivisten Ronja Aarniala (hon som tog självmord 2010) på besök hos Anna Yrjönen, fick jag inte sova, och till sist lutade jag huvudet mot Ronjas bröst, och hörde hennes hjärta klappa. Då plötsligt började mitt hjärta klappa i samma takt som hennes, och jag blev lugn, och föll snart i sömn.

En Insekten som räddade en annan insekt sommaren 2009

(utdrag från min självbiografiska roman ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018:)

Och en annan gång studerade han några insekter i en damm, och lade märke till att en insekt räddade en annan insekt från en annan insektart, från att vara upp-och-ner i vattnet, insekten hjälpte den andre på rätt köl. Detta tyckte Tikka var ofattbart.

En Hösten 2009:s livgivande verkan

(utdrag från min självbiografiska roman ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018:)

Det blev kallare och kallare. Med kylan vaknade också Tikkas kropp till liv, han fick en underbar värme och ett underbart rus som han aldrig känt tidigare, av kylan. Han var ju hela tiden ute, så hans kropp fick följa med hur kylan kom, och hann vänja sig vid den. Tikka föreställde sig att alla vilda djur upplevde kylans livgivande kraft när hösten kom, och njöt av det. Kanske även vintern gav dem liv? Varför frös aldrig de vilda djuren ihjäl, fast det var -30? Det måste bero på att kylan satte fart på livet i deras kropp, på blodcirkulationen, som blev så het att den kompenserade för kylan. Ett vackert mysterium, som allt annat. Till slut blev Tikka så levande i själ och kropp att han var rädd att psykiatrin skulle ta honom igen, och flydde till Stockholm. Det var sent på hösten, strax innan snön kom. Tikka flydde genom Åbolands skärgård via Åland till Stockholm – utan pass. Sitt pass hade han bränt upp hemma i Kyrkslätt sommaren 2008. Han ville inte tillhöra ”Systemet”. På ön Houtskär i Åbolands skärgård råkade Tikka besöka en begravning i en kyrka, och han satt i kyrkbänken och grät över den döde, utan att känna honom. Så levande var hans känsloliv den gången.

En grävling kommer till mig i skogen våren 2010

(utdrag från min självbiografiska roman "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka", 2018:)

Tikka steg av i Rimforsa, tio kilometer från Nya Slottet Bjärka Säby, Peter Halldorfs kristna kommunitet, som han hade tänkt besöka. Han började vandra dit, men träffade på inhägnade får på sin vandring, som han släppte fri. Han tror han släppte alltsomallt ungefär ett hundratal får fri. Det var på den tiden då han släppte fri alla fångna djur han bara stötte på.

Sent omsider kom Tikka till en bondgård. Han öppnade även där grinden till korna. Bonden såg det, och kom och hälsade på Tikka och bad honom stänga grinden. Tikka vägrade, och då började bonden springa efter honom. Tikka blev livrädd och sprang för sitt liv, in i skogen, och lyckades komma undan.

Det började bli mörkt, och Tikka sökte ett ställe att sova på. Han lyckades hitta en liten lada, och försökte sova i halmen som han hittade där (han hade bankat på bostadshuset i närheten, men ingen öppnade). Men halmen kliade på huden, och han fortsatte att vandra genom skogen, nu ganska vilsen. Han hade blött ner sina byxor också när han försökte hoppa över en liten bäck. Det var mitt på natten nu, och Tikka hade hittat en liten skogsväg som han gick på. Och nu hände något av det

märkligaste som hänt i hans liv. Några rådjur och en grävling blev nyfikna på honom, och kom ganska nära, kanske på tio, tjugo meters avstånd. Han hade aldrig sett en grävling i sitt liv! Han har tänkt i efterhand att kanske orsaken till deras nyfikenhet var att han hade lämnat civilisationen och återgått till naturen den natten! Kanske var det det att Tikka var en äkta vildman som fick dem att komma nära? Än i dag vet han inte svaret på detta.

En mirakulös räddning från självmord i september 2010

(utdrag från min självbiografiska roman "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka", 2018:)

Men något i honom gick sönder under den här tiden, och han fick depression. Det var på sensommaren, i slutet av september då han bodde i ett litet övergivet skjul nära Kakola-fängelset i Åbo (ett skjul som nu är rivet). En fristad. Men han började längta efter att dö (var det av utanförskapet och den psykiska skörheten, ett psyke sargat av psykiatrin och samhällets kyla?), och tänkte ständigt på hur han skulle ta sitt liv. Till slut stod han inte ut längre, och åkte till det ödehus nära Riihimäki 80 km norr om Helsingfors där han en gång tidigare försökt svälta sig själv ihjäl, hösten 2008. Han tänkte prova samma strategi som då, självsvält, och tänkte att i detta ödehus skulle han få vara i fred, men nej, ödehuset var

bosatt av en medelålders kvinna, som gav honom 50 euro, vilket blåste bort alla tankar på självmord. Var det denna kärleksakt som blåste liv i honom? Ja, pengarna plus att Tikka inte kunde göra det på det sätt han ville.

En underlig anomali i en kyrka hösten 2010. Som om en ängel tröstade mig.

(utdrag från min självbiografiska roman "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka", 2018:)

Han fann inte lyckan i Uppsala, där var det lika lite gemenskap och värme som annanstans, hans självmordstankar fortsatte. Han längtade efter att bara gå och gå tills han stupade, tills han dog. Men ett stort undantag upplevde han; i en kyrka var det en ung kvinna som han satt bredvid, som på något sätt såg hur dåligt Tikka mådde, och tog hans huvud i sin famn och smekte det (det var inte erotiskt alls, bara oerhört lindrande, som själsmassage). Det var en sådan anomali att Tikka baxnar idag. Något av hippieanden mötte han där.

En Räddning undan döden i sista stund, vintern 2010-2011

(utdrag från min självbiografiska roman ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018:)

När Tikka kommit till den lilla staden Hellin, grävde han en jordhåla utanför staden, och han tänkte gräva en stor jordhåla. Men när han grävt så mycket att hans kropp just och just rymdes i hålan, kände han att han denna gång skulle nöja sig med en mini-håla bara som skydd för regn. Han slutade gräva, och gick in i staden. Några timmar efteråt kom han tillbaka, och då hade hålan rasat ihop. Hålan låg nämligen under en stor betongbit, två gånger fyra meter, och den rasade ihop över hålan. Hade han grävt längre, hade han dött under betongen, en smärtsam död (stället var långt från människor, nära motorvägen, ingen skulle ha hört honom ropa) Den hade kunnat rasa över honom när som helst medan han grävde. Det var nittio procents chans att Tikka hade dött den gången, har han sagt åt mig.

En Jag talade i tungor som fåglarna kvittrar

Våren 2011 när jag gick på gatorna i Granada, södra Spanien, kom den Helige Ande plötsligt över mig och jag började tala i tungor. Jag talade i tungor som fåglarna

kvittrar i skogen. Mitt tungotal liknade alltså fågelsång i skogen. Förklara det den som kan. Jag vet inte hur det gick till. Men jag har sällan känt mig så ljuvlig som då.

Ett underligt sammanträffande kring en jordbävning i Spanien våren 2011

(utdrag från min självbiografiska roman ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018:)

En gång började Tikka tro att han var Jesus efter att det verkade som om han kunde framkalla jordbävningar, han hade skrivit på sin blogg att han önskade att det blev kortslutning snart, och några minuter efter blev det en stor jordbävning i en stad i Spanien ett par hundra kilometer borta, där hus rasade. Otrolig slump, som Tikka tolkade som magiska krafter. Tikka skrev på sin blogg ”JESUS HAR KOMMIT TILLBAKA! HALLELUJA, HALLELUJA, HALLELUJA!” Tikkas farbror kommenterade: ”Hallelunej”.

Det var också en man på internet som hade profeterat att Jesus skulle komma tillbaka just då (om jag minns rätt 11.5.2011), och Tikka trodde att han uppfyllde denna profetia.

Ett underligt nattligt möte med en räv hösten 2012

(utdrag från min självbiografiska roman "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka", 2018:)

Tikka bosatte sig i samma skjul vid Kakola som han bott i förr, men jagades dock bort därifrån av väktare om natten. Man fick inte sova där (skjulet revs senare, till Tikkas stora förtrytelse). En natt innan han jagades bort, såg han en räv stryka genom skjulet (det var stort, som en tom lada, utan dörrar, med lite skräp här och där), och den passerade honom på en meters avstånd. Tikka sträckte ut handen för att få röra vid den, men den kom inte närmare. Efteråt funderade Tikka över denna ljuvliga upplevelse av ett vilt djur inne i stan, och tänkte att det var nog så Gud levde i stan, smygandes omkring, nästan omärkligt, om natten, anonym och okänd av de civiliserade.

En fågel satte sig på mig!

(Ett blogginlägg 12.5.2016)

Det har hänt tre gånger den här våren: en fågel sätter sig på mitt huvud efter att jag vaknat i min lilla hydda i Nackareservatet, och ligger och vilar i sängen. Fågeln pickar på mitt huvud! Första gången den satte sig på mig, satt den minst en minut, och de följande gångerna lite kortare tid. Jag känner mig hedrad! Som djurist tycker jag

att vänskapen mellan djur och människor är mycket viktigt!

En katt följde efter oss!

(Ett blogginlägg 17.5. 2016)

Igår hände det något märkligt. En katt följde efter oss när jag och Titti närmade oss hyddan (vi skulle sova i hyddan i Nackareservatet), och följde oss helt till hyddan, och övernattade med oss i hyddan. Den bl.a. slickade mitt ansikte! Nästa morgon följde den med oss ut ur skogen, och sedan stannade den, och slutade följa med oss. Vi hade redan hunnit tänka på om vi skulle adoptera den, och ha den med oss på våra resor. Vi tänkte att det kanske var en hemlös katt, men den hade ett band och en liten klocka runt halsen som tydde på att den hade en ägare. Men vi hittade inget telefonnummer på bandet. Vi tänkte att den slutade följa oss för att vi inte gav den någon mat.

Jag känner mig alltid hedrad av djurs vänskap med mig!

En fågel har byggt sig ett bo i min lilla hydda!

(ett blogginlägg 7.6.2018)

När jag besökte min nya lilla hydda (den jag byggde 2010) i Nackareservatet nyss, för att vattna mitt kära plommonträd (mitt skötebarn!) som jag planterat nära hyddan för två år sedan (i en skogsglänta, lite gerillaplantering, alltså), upptäckte jag att en fågel byggt ett stort fågelbo i min hydda sedan jag senast var där förra hösten. Det måste ha varit en stor fågel, så stort var boet, och det var ett bo, det gick inte att ta miste på. Jag känner mig hedrad! Dock ingen fanns i boet. Hyddan håller på och ruttnar hela tiden, den är byggd av vanliga trädstockar, inget impregnerat trä, så den kommer att ruttna sönder till slut. Får se om jag kommer att klara att fixa till den när den faller ihop.

Änglahjälp; jag hittade två tandkrämstuber på gatan

(Ett blogginlägg 9.10 2018)

Det skedde något mycket märkligt för en liten tid sedan. Jag har känt sedan i somras att jag inte längre hade råd att köpa tandkräm (så små inkomster har jag), och jag kände heller inte att jag ville stödja tandkrämsindustrin längre, jag ville inte ha några slavar som tillverkade kemikalier åt mig, kemikalier som säkert har en smutsig och omoralisk, oekologisk bakgrund, och inte är bra varken för miljön eller för min kropp. Jag vill helt enkelt inte ha några

slavar alls under mig, som jag kan betvinga med mina pengar. Dessutom räknade jag ut att det går 15 000 kronor till tandkräm om jag ska köpa tandkräm under resten av mitt liv, och 500 tandkrämstuber. Då betalar jag hellre för flera tandläkarbesök.

Så en vacker dag i höst hittade jag en fin tandkrämstub på gatan i Stockholm. Oöppnad och användbar. Och nästa dag (eller var det om två dagar, jag minns inte riktigt) hittade jag en till, oöppnad och användbar. Det har aldrig hänt mig i mitt liv att jag hittat en enda användbar tandkrämstub på gatan. Varför ska jag hitta det just nu? Och dessutom två? Kanske det ligger en gudom bakom detta också? Var det någon som ville att jag skulle sköta mina tänder? Nu borstar jag mina tänder med tandkräm igen.

Ängeln som räddade mig i Polen

En regnig natt i mars 2019 flydde jag ut från Warsawa (jag hade före det försökt fly som fripassagerare på tåg, men blivit fast innan tåget begav sig av. Jag övergav de planerna), gående längs små sandvägar på landsbygden längs järnvägen åt Nordost (jag hade tänkt ta mig till Lettland och svälta mig själv ihjäl i ett stort naturreservat där), traumatiserad av stadens helvetiska atmosfär. Jag gick hela natten i regn, det var kallt, kanske ett par

plusgrader, och jag hade inte paraply. Jag gick kanske 40 kilometer. Klockan fem på morgonen frågade jag en man som jag såg utanför ett hus på landsbygden om det var bussar som gick i närheten. Jo, det var det, och han förklarade vägen. Jag tyckte det lät för invecklat, och gav upp hoppet om att hitta vägen dit. Jag fortsatte vandringen. Sedan gick det en man på sandvägen, och jag följde honom, och hoppades att han skulle till bussen. Jo, det skulle han, och jag följde honom till busstationen, som jag aldrig skulle ha hittat på egen hand. Jag fick åka gratis, och bussen tog mig tillbaka till Warsawa. Jag såg det som en ledning från Gud, och stannade i staden. Jag hade nog aldrig klarat att luffa gående genom den polska landsbygden till Lettland på vintern. Och hur kunde en man uppenbara sig på en sandväg mitt på natten på landsbygden, en man som skulle just till den busstation som jag inte kunde hitta till på egen hand? Jag kunde inte tro annat än att det var en ängel utklädd till jordisk människa som hade räddat mig från stora faror.

Jesus omfamnade mig

En kväll i december 2019 då jag bad på soffan hos Titti Spaltro, kände jag att Jesus omfamnade mig kärleksfullt i anden.

I felt like I was welcomed by Nature yesterday evening

(blogpost 3.3.2020)

I felt like I was welcomed by Nature yesterday evening on my first day in freedom. I met a hare, and conversed for a while with him, and I have never been so close to a wild hare before, only about 1,5 meters.

Then, in the middle of the night, in my shelter in the forest, a mouse gnawed on my face, on my forehead, in a funny way, I liked it and wanted it to continue.

Ett sannskyldigt övernaturligt mirakel skedde nyligen i mitt liv, till alla ateisters tröst

(Ett blogginlägg 17.7.2020)

Tidigt en morgon, den morgon då jag skulle hämta en viss nära vän från busstationen kl. 10, låg jag vaken tidigt på morgonen. Jag hade ingen klocka eller telefon. Jag kände mig trött, och bad Herren om att väcka mig i tid så jag hann till vännen att hämta honom. Jag somnade strax. 7.30 vaknade jag av en närvaro i mitt rum, som var så tydlig att jag trodde det var någon i rummet. Jag blev lite skrämd. Det blev inte mer än så, jag mindes bara vad jag bett, sedan förstod jag att jag fått bönesvar. Det var ungefär runt 8 jag hade önskat vakna från första början. Då hade jag nämligen god tid på mig att förbereda mig och ha morgonandakten.

Jag räddades från att frysa ihjäl

Den 6.4. 2020 var jag nära att frysa ihjäl eftersom jag slängde mig i ån då jag blev jagad av en man med polishund, då jag hade kastat sten genom fönstren på Skarpnäcksgårdens huvudkontor för att få dom att sluta isolera människor i karantän p.g.a. corona. Jag var mitt uppe i en psykos.

Jag sprang skräckslagen in i Nackareservatet mannen och hunden bakom mig, och räddade mig enbart genom att slänga mig i Brotorpsån, och simma ett stycke i den mot Söderbysjön. Jag kravlade mig iland på en liten ö i ån, och mannen fick inte tag i mig. Där stod jag och dansade och skidade på stället för att hålla värmen i kroppen. Jag hade vrängt av mig alla kläderna i ån, medan jag simmade. När mannen begav sig hem, och inte vaktade längre på att jag skulle komma i land, simmade jag över ån, och tog mig till min håla i Nackareservatet, som som tur var var bara ca. 200 meter därifrån. Och som tur var hade jag många täcken och en sovsäck i hålan. Jag kröp in i hålan med täckena och tinade upp mig. Det tog, om jag minns rätt, ett dygn att tina upp mig. Mina fötter var känslolösa i starten. På detta sätt räddade jag mig från att frysa ihjäl. Vattnet i ån var kallt, nära noll, på vissa ställen var det ett tunt lager med is ännu.

The holiness of Moses and his law was revealed to me

(Blogginlägg 26.8.2020)

In my 40 days of solitude in the forest the holiness of Moses and his law was revealed to me, vividly and organically, through the trees and the moss, deep inside the forest.

Jag vet att min Jesus lever, ty jag och en vän såg en livs levande demon där ute i verkligheten

(Ett blogginlägg 14.9.2020)

I våras, kring den dag då jag nästan frös ihjäl och uppstod från de döda, för att sedan vistas 40 dagar ensam i ödemarken, såg jag en demon två gånger. Först tillsammans med en vän, som övertygade mig om att det inte var en hallucination, och sedan, efter några få dagar, ensam. Först, med vännen, såg vi demonen sent på kvällen i skogen vid Bagarmossen, den var en mörk gestalt och hade ett stort cykelhjul i ena handen, och med andra handen rev den på trädgrenar och bråkade i skogen. Vi pratade om vad vi hade sett, vi såg det båda två på samma gång, och vi kom överens om att det var en demon. Vi var skrämda. Sedan, efter några dagar, såg jag en demon igen, det var säkert samma, ty så nära var de båda synerna varann, och då var det så att jag hade gudstjänst för mig själv på Frödingaltaret nära

Skarpnäcksgården (ett altare som jag byggt till Frödings ära på det ställe där min andra hydda stod en gång, hyddan har blivit bortstädad av myndigheterna) på natten, och då såg jag en mörk gestalt smyga utanför muren som bildar ena väggen till min forna hydda. Jag satt innanför muren i en sänka. Jag stod upp och frågade vem det var, och ropade till gestalten att visa sig, men den sprang nerför berget (Frödingaltaret ligger på ett litet berg) och ut på vassträsket i Brotorpsån, där jag kunde höra att det krasade i vassen, men inget plaskande hördes, fast det var vatten över hela vassträsket. Demonen försvann ut på vassträsket, och så såg jag den inte mer. Jag trodde det var Satans planer att skrämma mig bort från skogen, men jag lät mig inte skrämma, utan gick några dagar efter på en 40 dagars vandring i vildmarken för att möta min Herre Jesu Kristi Ande. Gott att Satan inte lyckades med vad han hade i åtanke, att hindra mig från att göra den vandringen och således uppstå från de döda.

Jag kan med handen på hjärtat vittna om att dessa två demonvisioner var sanna och utspelade sig där ute i verkligheten, att andevärlden finns, att det finns ett liv efter döden, och att Jesus Kristus därför lever.

Jesus lever, halleluja!!!! Låt oss vara trogna intill änden!!!!

Det skedde underliga ting kring mitt dop!

(Ett blogginlägg 13.10. 2020)

En timme innan mitt dop satte sig en liten fjäril länge på mig, och dagen efter mitt dop hittade jag en sjuk sparv som stod på trottoaren utanför mitt mentalsjukhus, som lät mig ta sig i min famn och lät mig trösta sig, länge. Jag satt den till slut på ett tryggt ställe invid ett träd. Den var så sjuk att ögonen var fast och den borrade näbben in i fjäderskruden på ryggen, och vatten kom ur dess mun.

Det hela påminde mig om Jesu dop, då en duva kom ner över Jesus, som symboliserade den Helige Ande. Det märkliga var att något sådant som den där sjuka sparven aldrig hänt i mitt liv (eller kanske en gång hände något lite liknande, på luffen med Titti 2016), och skulle hända just nu dagen efter mitt dop. Jag tar det som ett budskap från Gud att han har accepterat mig som sin son.

Miraklet med rösten som väckte mig ur sömnen

Jag somnade i min lägenhet 6.1.2021 i väntan på att gå till medicinutdelningen på mitt boende. Precis då jag brukar gå ut ur lägenheten för att hinna till medicinutdelningen, kl. 19.27, hör jag en röst i mitt inre

som väcker mig ur sömnen. "Lars!" Det var rösten från en av kvinnorna ur personalen. Ingen från personalen var utanför lägenhetsdörren. Jag hann gott och väl till medicinutdelningen, som stängs ner till slut.

Sushi-änglarna som kom med mat på T-Centralen

I mitten av mars 2022 rymde jag från mitt psykiatriska boende och satt istället dag och natt i nästan två veckor på T-Centralen i Stockholm och umgicks med de hemlösa där. Jag satt på bänkarna och sov på natten. Jag åt sopor och det som gavs till oss av kyrkor. En gång medan jag talade med en hemlös kom två män och gav mig den läckraste sushi-måltid jag ätit i mitt liv. Den var helt färsk. Den var i en förpackning som det stod ”Made just for you”, ”Made with love” på. Det hela var så underligt att jag tänkte att antingen var jag berömd eller så var det änglar utklädda till vanliga människor som kom med mat. Jag tror inte på det förra, så jag kom fram till att de var änglar. Det har aldrig hänt mig något liknande. Änglarna försvann snabbt innan jag hann ordentligt tacka dem, såsom änglar vanligtvis gör.

3. HÄRLIGA ANDLIGA DRÖMMAR

(jag tar inte med här de drömmar som finns med i min drömbok från 2010 eller överhuvudtaget från tiden före 2016)

Jag hade mitt livs första vakendröm vintern 2016

(Blogginlägg 8.12. 2016:)

Inatt hade jag mitt livs första vakendröm (eller något ditåt): jag gick i drömmen in i en döende människas själ (jag tror det var Emil Gustafsons själ) och blev han, och upplevde dödsprocessen. Jag kom in i "andevärlden" som var en värld som jag helt kunde styra med mina tankar. Ville jag vara människa, var jag i en helt fysisk värld, men jag behövde inte vara människa. Jag kände att jag upplevde samma saker som Emanuel Swedenborg och Sadhu Sundar Singh upplevt i andevärlden (det hela var otroligt levande och verkligt, i slow motion), jag kände även av himmel och helvete, utan att besöka dem. Själv befann jag mig i en mellanregion som var mycket levande och vacker, rymden och en stad. Jag kunde visualisera det jag skulle vara med om, jag var medveten i drömmen om att jag kunde göra precis vad jag ville. I drömmen fick jag åter tro på livet efter döden, och jag vaknade från drömmen helt i den tron, med en universalistisk, panteistisk tro. Sen gick tron "över", jag märkte att det

bara varit en dröm. I drömmen värderade jag mina skrifter i ljuset av min nya tro på livet efter döden, och ångrade min ateism. I början av drömmen såg jag min danske vän Samuel Schytt och något han skrivit, bl.a. en fråga om djävulen kunde bli frälst. Jag tror detta var en av mitt livs starkaste och mest levande drömmar.

Jag drömde också att jag hade skrivit en bok om ateismen, och jag ångrade i drömmen att jag skrivit den. I drömmens andevärld var jag i en väldigt jordisk värld, och jag ville att den skulle vara sådan.

Nu kan jag bättre förstå Swedenborg och andra s.k. "andeskådare".

Jag vill bara poängtera att jag inte börjat tro på andevärlden eller Gud p.g.a. den här drömmen. Jag kom till den tron inne i drömmen, men den gick "över" när jag vaknade.

Bevis för att det finns något högre än vetenskapen kan mästra, en gudom, en himmel?

(skriven 13.6.2019, på norska)

Så hær står det i min lilla historik før tiden på mentalsjukhuset Kalnes i Sarpsborg:

10.6. Jeg drømmer på natten at jeg skal bli et Jehovas vidne och gi alt for dem och misjonere med dem, og at dette skal redde meg fra mine problemer. Ca. tolv timer etter kontakter et Jehovas vidne bland mine venner (jeg har bare en slik) og spør om hun skal be noen Jehovas vidner å besøke meg. Jeg stiller meg positivt til det og ønsker at Jehovas vidnene skal adoptere med slik muslimene har gjort. Dette kan ikke ha vært en tilfeldighet. Bare to ganger har Jehovas vidne-vennen sagt noe slik, i mitt liv (har kjent henne siden 2011).

11.6. Jeg drømmer om natten att forfatteren David Jonstad sier til meg at han har skrevet en bok om platonsk romantikk, og jeg drømmer om å få lese tjukke bøker i store bibliotek om platonismen, og særlig da platonsk romantikk, ja forske i det. Ca. tolv timer etterpå kontakter en filosofvenn, Josef Ask, meg og sier at an elsker platonsk romantikk. Han har sagt det til meg kanske bare en eller to ganger, i hele mitt liv. Dog, vi har kjent hverandre bare i ca. 4 måneder. Dette kan ikke være en tilfeldighet. Særlig med tanke på hva som hendte dagen før, to dager på rad med slike "tilfeldigheter" "defy all probability-calculation", overvinner alle

sannsynlighetsberegninger. Jeg har oplevd mye paranormalt i mitt liv.

Skakande och stark dröm natten till 23.8.2019

Jag drömde i natt en av mitt livs starkaste och mest skakande drömmar, om att jag var självmordsbenägen igen, och planerade att ta mitt liv på en tågstation, tillsammans med andra självmordsbenägna ungdomar. Jag upplevde där en frälsningsupplevelse, tappade lusten att ta mitt liv, och fick istället verka till de andra självmordsbenägna ungdomarnas frälsning, så att de också tappade lusten till självmord (1). Min lust till självmord uppstod bl.a. p.g.a. psykiatrin, som jag hade försökt rymma från i drömmen.

Sedan fick jag i drömmen en inblick i det som händer oss efter att vi dör (enligt drömmen), som var en del av frälsningsupplevelsen, och som gjorde att jag tappade lusten till självmord. Många av de självmordsbenägna ungdomarna på stationen var muslimer som trodde att de kom till det eviga helvetet om de rymde från sina plågor, och som därför inte tog sina liv. Gud visade mig vad som skulle ske med de om de tog sina liv. Hade de varit onda, skulle de falla i en tung, vederkvickande sömn, som jättar (jag såg dem tydligt i drömmen) liggandes på andevärldens stora gröna ängar och gräsmattor, och vakna

först vid Jesu återkomst, vid de ogudaktigas kroppsliga uppståndelse. Då fick man förstå allt som hade hänt, all ens ondska, och detta, att förstå, var det enda helvetet på andra sidan, och gjorde att man inte kunde glädjas med de goda vid Jesu återkomst, utan "var utanför festen/bröllopssalen". Men detta helvete var inte särskilt tungt att bära, för den läkande sömnen hade gjort sitt, och man skulle sakta återhämta sig från sin förtvivlan, och bli delaktiga i saligheten, få allt tillbaka som man förlorat genom synden.

De goda däremot, slipper sömnen i andevärlden, uppväckta till sin ande som de är (dvs. "frälsta"), utan går genast in i saligheten, ibland med uppståndelsekropp som Henok, Mose, Elia och Jesus, om de varit riktiga hjältar. Jag drömde att jag skulle få slippa sömnen när jag dör, och jag gladdes stort i drömmen. Och jag fick veta att mitt liv påminde lite om Jesu liv, och att folk som Albert Jakobsson (2) (som i drömmen var dömd till sömn efter döden) är avundsjuka och vill dra mig ner i sömnen med psykmediciner (så enligt drömmen, verkligheten kan vara annorlunda). Jag längtade i drömmen att få gå på nya äventyr för min Herre, utan mediciner. Jag fick veta att jag är mer andlig utan medicinerna, trots psykoserna.

(1) Jag undervisade bl.a. ungdomarna i "paradisisk mikrolivsfilosofi", och sa att vår själ, vi, var en molekyl i hjärnan (precis som jag tror på riktigt), vilket muntrade dem och gjorde dem bestörta.

(2) Fingerat namn

Min kommentar till drömmen:

Vilken innehållsrik dröm! En hel teologi rullades upp i den! Jag har haft så rikt drömliv genom tiderna så länge jag varit mentalsjuk! Så andliga drömmar! Så mytiskt kraftfulla! I denna dröm fick jag alltså en teologi om livet efter döden som närmast verkade realistisk i jämförelse med andra spekulativa teorier! Om den är sann, skall jag överlåta till Herren. Men att de onda sover som jättar på paradisets ängar, är en kraftfull teologi! Varför jättar? Högmod. Och vilken barmhärtig teologi! Mer barmhärtig än den teori jag hade om fängelser i himlen för de onda, i min senaste psykos i vintras och våras (jag har denna teologi summerad i boken "Paradiset, del 2: En bok om himlen"). Jag skulle önska min dröms teologi var mer sann än den jag hade i psykosen. Tänk, sova sig ren från sin ondska! Bearbeta ondskans trauman i drömmar i Hades! Ja, såhär i efterhand tolkar jag det sovande tillståndet i andevärlden som vistelse i Hades, dödsriket. Att ens drömmar i den sömnen är själens vistelse i Hades, och att de gamla grekerna hade rätt när de sa att bara utvalda själar fick komma ut ur Hades till Elysium, paradiset. De goda har faktiskt alltid varit i minoritet i civilisationen, inte bland urfolken dock.

Att förståelsen i andevärlden är det enda helvetet för den onde, påminner om Betty J. Eadies insikter i sin nära-döden-upplevelse i boken "Omsluten av ljuset".

Jag vaknade tidigt på morgonen, ca ett par timmar innan jag brukar vakna, p.g.a. drömmens starka verkning på mig.

"Tre sorgens strängar har jag - den fjärde har gått av,
den brast i en skälvning på den bästa vännens grav.
Men ända in i döden vill jag följa er med sång -
och jag vill dö och jag vill spela till uppståndelse en gång."

(Dan Andersson i sången "Spelmannen" från "Svarta ballader")

Jag drömde om Guy McPherson natten till 28.8.2019

För några dagar sedan drömde jag om "Mr. Doom" Guy McPherson och om att han hade rätt i sina förutsägelser om "near-term human extinction". I drömmen började hans förutsägelser besannas, och det var mycket otäckt, för det gick så snabbt.

Nästan en rekordhärlig dröm natten till 27.10.2019

Natten till igår hade jag en nästan rekordhärlig dröm, där jag drömde att jag dansade in i och genom apokalypsen. Jag vaknade mitt i natten av drömmen, gripen, och undrade om jag skulle köpa mig en bärbar CD-spelare för att kunna springdansa igen, min stora hobby en gång i tiden (2005-2006). Jag somnade igen, och fick, upplevde jag det, en tydning av förra drömmen i denna nästa dröm. Jag var munk, klädd i munkkläder, och gick omkring och tjänade alla varelser, och gjorde rackartyg, helig-dåre-hyss. Jag var inne i ett stort köpcenter som det kändes som om det föreställde människolivet, civilisationen, och gick omkring där och tjänade och gjorde hyss. Ett tag fick jag en väldig längtan efter att gå och be, och jag gick ut ur köpcentret, uppför en trappa. Då vaknade jag. Även den andra drömmen var mycket ljuvlig. Symboliskt starka, båda drömmarna!

I dreamed one of the most romantic dreams of my life the night to 13.3.2020

This night I barely slept, I got to sleep for some minutes now and then, one time in a taxi, allowed by an Iraqian taxidriver who had mercy upon me.

During the sleep in the taxi, which lasted for some minutes, I had one of these "record beautiful dreams" that I now and then report. I can never remember me dreaming with such romantic, etheric feelings than in this short dream. It was one of the most romantic dreams in my life. I do not remember the details, only the feelings, but it had something to do with hinduism, Robin Hood and the forest. And there was some kind of promise given in the dream, a promise of full restoration.

The seed of romanticism lives still in my soul, behind everything, although I don't feel it when awake, because of my poisonous psychiatric drugs that I have been forced to take.

En av mitt livs härligaste drömmar

Natten till den 21.2.2021 hade jag en av mitt livs härligaste drömmar. Det var en apokalyps, en epifani. Det började med att jag blev förevisad det starkaste materialet i universum, Kristusmaterialet. Sedan var jag på ett bönemöte där Anden föll över de bedjande så till de grader att Kristus kändes helt verklig och helig olja, heligt vatten, började rinna från mig. När jag satt i bussen med vänner efteråt sprutade det heliga vattnet hela tiden från mig på alla i bussen, men bussen bara körde på. Det blev väckelse även i bussen. Vi skulle på en samling, en

andakt, och när vi kom fram, fortsatte vattnet att rinna, och jag fick förklara för vännerna att det skedde därför att mitt lidande snart var slut, och min kropp visste det och jublade på detta sätt med det heliga vattnets framvällande. Jag har nämligen lidit så mycket, sa jag, men man ska inte gräva ner sig i sina lidanden, sa jag. Stämningen på andakten var outsäglig, obeskrivlig, vi kände att apokalypsen hade börjat, och den sista stora väckelsen innan Jesu återkomst, hade börjat, men jag manade till försiktighet, ty uppförde man sig lite fel i en väckelses jubel, sade man och gjorde man fel saker på fel plats och på fel tid, kunde det innebära inläggning på sinnessjukhus, och man kunde få sitt liv förstört. Jag sade det till alla i salen. Men jublet var ändå enormt, och lättnaden enorm, när man fick höra vad som hände mig med det heliga vattnet och varför.

När jag vaknade var jag alldeles förstummad, och skrev genast ner drömmen. Något stort hade hänt, kände jag. En slags bekräftelse var det. Jag vaknade fem den morgonen, och gick inte och lade mig mer. Var detta ett förebud om Befrielsen? Jag tror det. Bönesvar var det ock, ty jag hade länge bett om att få bli fylld av Anden och få gudomliga, himmelska besök.

Jag tror verkligen att Befrielsen är nära.

En Jag drömde igen en av de där superhärliga drömmarna, natten till 20.3.2021

Natten till 20.3.2021 hade jag åter en av dessa superhärliga drömmar som jag har ibland. I drömmen förde ödet mig till ett märkligt möte i en Stockholmsförort, det var en förening som samlades igen. Föreningen bestod mest av invandrare, såsom börjat bli sed i Stockholmsförorter, och alla verkade känna alla i en oerhört varm gemenskap. Vad jag inte visste först var att alla kände till mig och nästan dyrkade mig på basen av filmen om mig, "Upproret", som släpptes i verkligheten 2020 på en filmfestival i Toronto av filmaren Antonie Frank Grahamsdaughter. För dem var jag en levande myt, och alla ville prata med mig. Där var en bosnisk-serbisk mor och dotter som jag tyckte jag kände igen, och jag frågade hela tiden om dem.

Aldrig någonsin har jag upplevt så tät gemenskap som jag upplevde i den här föreningen.

De flesta i föreningen, visade det sig, hade läst min självbiografi "Skogsfolket i Nackareservatet, del 1: Broder Tikka", som finns i verkligheten, och en man sa till mig att föreningen hade använt den som kursmaterial.

Alla var oerhört vänliga mot mig, och jag kunde känna kärleken strömma mot mig från föreningsmedlemmarna påtagligt.

När en av dem frågade varför jag inte skrivit en fortsättning på "Skogsfolket i Nackareservatet" svarade jag att jag inte hade kraft, att medicinerna jag åt gjorde att jag inte kunde arbeta, vilket är sant även i verkligheten.

Mötet i föreningen öppnades med att alla sa sitt namn. Sedan råkade jag få omkull ett stativ med diverse material. Ett tag in i mötet skulle vi bekänna våra synder för varann, och jag ombads då bekänna mitt slarv med stativet.

Hon bosnier-serbern som jag trodde att jag kände försvann ett tag in i mötet, och jag letade länge efter henne. Men jag var fullständigt överväldigad av allas kärlek till mig, detta hade jag aldrig förr upplevt.

En man sade till mig att min självbiografi varit en mäktig tankeställare för honom.

I slutet av mötet och i slutet av drömmen fick jag möta en ung kvinna som sade att hon också hade läst mycket, och att de hade advokater som jobbade med min sak. Och på slutet sa hon "**Din morgon växer**". När jag fick höra det var det som att mitt ansikte blev som smältande glas eller is, och jag brast i torr gråt. Sedan vaknade jag.

Min kommentar till drömmen: Är jag mer älskad än jag tror och än det känns? Så kändes det i alla fall i drömmen,

och jag tror drömmen speglade verkligheten på denna punkt.

En ängel besökte mig i en dröm med ett budskap, natten till 2.5.2022. År 2048 året för Jesu återkomst?

Natten till 2.5. i år fick jag änglabesök i en dröm. Jag har inte kommit på att berätta det än. En ängel kom in i mitt rum i drömmen. Jag såg inte ängeln, men hörde dess budskap, som gavs till mig telepatiskt. Ängelns uppenbarelse gjorde mig skrämd. Den var mäktig. Den kom med något jag knappt har ord för, men som jag skulle kunna nämna som "andligt dån, andlig åska och andliga blixtar". Jag minns än idag tydligt vad ängeln sade till mig. Dess budskap var kort. Den sa: "**2048 skall du få flytta till en sommardal**." Och så vaknade jag.

Sommardal! Jag har aldrig använt det uttrycket. Det kan inte ha kommit från min egen fantasi. Jag har vetat om en nulevande poet som heter Göran Sommardal. Och så vet jag om att spiritualisterna kallar himlen för sommarlandet. Wikipedia skriver i artikeln "The Summerland" att "*Emanuel Swedenborg (1688–1772) inspired Andrew Jackson Davis (1826–1910), in his major work The Great Harmonia, to say that Summerland is the pinnacle of human spiritual*

achievement in the afterlife; that is, it is the highest level, or 'sphere', of the afterlife we can hope to enter."

Vad kan ängeln ha menat? En dal där det alltid är sommar? En himmelsk dal? En dal i tusenårsriket, kanske? Skall Jesus komma tillbaka 2048?

Jag håller mig nyfiket öppen till svaret på dessa frågor. Jesus kan faktiskt komma tillbaka 2048, eller före det. Kanske kommer han före, och jag är i den himmelska staden Nya Jerusalem en tid innan jag förflyttas till en himmelsk dal. Vem vet. I alla fall är det troligt att Babylon faller, civilisationen kollapsar, före 2048. Och Jesus lär ju komma efter det. Många på internet tror att civilisationen kollapsar 2040.

Men jag minns i drömmen att jag skulle få vila ut i denna sommardal, och finna min uppgift och min belöning.

Drömmen som fick mig att förstå hur jag blivit behandlad av min ex-flickvän

Natten till 27.2.2023 drömde jag att jag sattes på världens bästa psykiatriska anstalt, där personalen var som änglar, och de hjälpte mig att förstå det förtryck och den kontroll jag utsatts för av min ex-flickvän, som jag gjort slut med. Det var precis då jag skulle skriva under på ett bokkontrakt med förlaget Fri Press, för en diktsamling jag tänkte ge ut tillsammans med min ex-flickvän. Men drömmen hjälpte mig att se att min ex-flickvän band mig till sig genom våra gemensamma bokprojekt (vi hade redan gett ut en diktsamling tillsammans), och jag skrev genast på morgonen ett blogginlägg där jag bröt all kontakt med min ex-flickvän och drog mig ur bokprojektet. Det var i sista stund. Vilket mirakel, denna dröm! Det var Guds hjälp att dra mig ur i tid, så att inte min ex-flickvän skulle få ännu större makt över mig (hon kontrollerade mig fast jag gjort slut för länge sedan).

Efter att jag skrivit blogginlägget om detta, slutade jag så gott som helt med internet, och jag blev istället fylld av Helig Ande, och var fylld av Anden, ”naturligt hög”, i ungefär en månad, en fantastisk tid i mitt liv.

Jag drömde mitt livs kanske ljuvligaste dröm inatt; om "uppryckandet"

Publicerad 2023-06-16 på bloggen ”I väntan på Jesus”

Underligt, bara några dagar efter att en kvinna anklagat mig för att ha hädat Anden, dvs. gjort den oförlåtliga synden (jag har skrivit om det här), ger Gud mig **en av de bästa presenterna jag kan tänka mig** (kanske till tröst?). Jag drömde mitt livs kanske ljuvligaste dröm inatt, natten till 16.6. Ungefär såhär står det i min drömbok (jag vaknade efter min dröm, mitt i natten, och skrev ner den genast, så den borde vara korrekt återgiven), med några få ändringar:

Jag drömde hur jag och några psykpatienter upplevde "uppryckandet", inte som fundamentalisterna tror, inte på det sätt många sett i visioner och drömmar (se en lista på sådana på youtube, här), det sätt t.ex. Perry Stone såg det i dessa syner som han berättat om på youtube (som jag tittade på kvällen innan min dröm, och blev djupt imponerad av, är det inte märkligt, det var som om Gud ville visa vad **jag** skulle få uppleva när jag blir uppryckt, för det kändes som om uppryckandet kunde hända på det sätt jag drömde), utan på ett mycket ljuvare och unikare och mer personligt sätt, som jag aldrig har hört av någon. Det närmaste vi kommer det i vårt språk och vår kultur, är sagan om "Den fula ankungen" av H.C.Andersen. Annars är hur jag uppryncktes nästan obeskrivbart, jag minns bara vagt detaljerna i hur jag gick över till Andra Sidan, men jag minns kontexten väl, det var ett psykiatriskt sjukhus (hur realistiskt är inte detta!). Jag dog

inte, jag försvann, på ett psykiatriskt sjukhus, och jag lyckades kommunicera, svagt, till mina vårdare, vad som hänt. Jag försvann tillsammans med några andra psykpatienter, som var mycket nära mig. Detaljerna i hur det gick till minns jag för dunkelt för att kunna berätta här, det var bara för ljuvligt. Det kändes som min slutliga upphöjelse, som lidandets eviga slut, som uppgåendet i **något obeskrivligt naturligt.**

Jag kunde uppenbara mig för folk om jag ville efter mitt uppryckande (**som var ett uppryckande av en och en åt gången, sakta och försiktigt, inte alla på en gång som fundamentalisterna tror**). Och jag valde att kommentera något ett gäng teologer sade, och teologen Patrik Hagman, som var med där och hörde mig, kände igen min röst och var mycket bitter och helvetisk. Han är ju en gammal antagonist-vän till mig.

Jag skulle önska att jag mindes fler detaljer i hur övergången till Härlighetskroppen gick till, men dessa ting var för världsfrämmande för att jag ska minnas dem mer än dunkelt (lite som folk har svårt att minnas allt i sina nära-döden upplevelser). Jag kan bara säga att det kändes realistiskt, det jag drömde, att det skulle kunna gå så. Jag tror jag minns att läkarna på slutet tappade hoppet om min psykiska hälsa, och övermedicinerade mig, jag steg ner i den yttersta förnedring en människa kan tänka sig, och att det var denna illgärning som fick igång min förvandling. Det samma gällde mina "sinnessjuka" kompanjoner till Andra Sidan.

Tack, Jesus, för denna fantastiska dröm.

Mycket ljuvlig dröm inatt: om min själs evolution som psykpatient. "Jag vill bli anarkist på Jesus".

Publicerad 2023-06-29 på bloggen ”I väntan på Jesus”

(detta blogginlägg kan med fördel läsas till tonerna av denna otroligt vackra sång, som jag är helt förälskad i!)

Jag drömde natten till 29.6.2023 en av mitt livs ljuvligaste drömmar. Jag drömde om min själs evolution som psykpatient, i drömmen. Det var som om jag gick igenom en lång historia i drömmen, en egen historia, som psykpatient. Den skiljde sig från verklighetens, men speglade den på något underligt sätt. Var sann på något sätt. Jag drömde hur blytungt livet som psykpatient var i början, andligen. När man inte förstod något, och lät sig skrämma av psykiatrins förtryck. Hur det blev lättare för varje inläggning på psyket. Hur jag kom allt närmare Jesus och andevärlden, "befrielsen". Tills jag en gång på psyket, på ett patientmöte (som var som bönemöten. Vad märkligt), upplevde mig stå i direktkontakt med Jesus och himlen, och gråtande av befrielse och lättnad sa till de andra att "*jag vill bli anarkist på Jesus*" (underligt uttryck, helt eget för drömmen, har aldrig hört det förr). Det var drömmens höjdpunkt, och då var jag i djup, djup "psykos", **men jag hade segrat över psykiatrin**, **inifrån**, och jag kunde förstå min själs evolution, förstå allt, i ett slags tillstånd av "höghet" (nästan som om jag tagit cannabis) och "upplysthet", som i drömmen var mycket, mycket ljuvlig, jag var rent intellektuellt "hög", bad till Jesus i direktkontakt med himlen, i full förståelse.

Förståelse är det som gör tillvaron lätt att leva i. Och förståelse måste vinnas med möda och erfarenhet. Den kommer med åldern.

Det märkliga var att **min mor** följde med mig som psykpatient genom hela min historia, i drömmen. Hon var alltså också på de där patientmötena-bönemötena, och skådade in i andevärlden hon med. Hon genomgick en liknande evolution som mig. Jag märkte av min evolution och mors evolution på patientmötena, som var utomhus, alltid på samma ställe, och som bestod av vissa ritualer som upprepades, som gjorde att jag kunde se min utveckling. Då märkte jag att jag gått från klarhet till klarhet, och min mor ock. De där patientmötena blev till slut de ljuvligaste bönemötena jag gått på i hela mitt liv, och jag blev jesusfrälst på dem.

Min kommentar: Detta var en symboliskt sann dröm (hur ofta drömmer jag inte symboliskt sanna drömmar!). Jag har tillgång till en slags själslig tidsmaskin, genom att jag skrivit så mycket genom hela mitt liv, ända sedan jag var 13 år gammal, och det mesta jag skrivit finns att läsa på internet. Där kan jag se min andliga utveckling. Och se att drömmens budskap till mig, att jag gått från klarhet till klarhet, stämmer alldeles, enligt min egen bedömning. Om ni följt mig under min tid som psykpatient, från sommaren 2008 tills idag, kanske ni också kan se det. Jag minns Wildman-bloggen från 2019-2011, vilket andligt töcken jag levde i då, som om jag såg i en smutsig spegel, fast som nyförälskad i hundarna och naturen/icke-

mänskliga djur. Jag var så omtöcknad och förvirrad att jag t.o.m. föll för bedraget med 2012-domedagshypen, nyandlig reinkarnationslära, och för bedraget att "aliens" kunde vara goda, och fanns i den fysiska världen som riktiga utomjordingar.

Jag har mer och mer blivit frälst på Jesus, blivit "anarkist på Jesus", medan jag 2009 var mera en slags New Age:are, och verkligen nådde Jesus först genom fyra år som ateist, 2014-2018. Men jag blev inte frälst på kyrkans Jesus, utan på en som blivit uppenbarad för mig genom de icke-mänskliga djuren. Jag har skrivit om det här. Och för varje gång jag varit på psyket (22 ggr nu), har jag blivit starkare och kunnat bära mitt lidande med större jämnmod, utan att ta psykiatrins förtryck över mig och låta mig trampas ner av dem. **Det har jag märkt mycket tydligt.** Det är som om förståelse lindrar lidande. Att den är den bästa smärtlindraren. Att man kan se in i andevärlden, in i himlen. Och jag har vant mig vid medicinerna, så de inte längre kan ta ifrån mig min andlighet på samma sätt. Så ja, drömmen hade mycket sanning i sig.

Drömmen var en viktig bekräftelse för mig från himlen på att jag är på rätt väg, och ett löfte om att jag i framtiden skall kunna komma till ännu större klarhet, lite som jag kan se hos mystikern Hjalmar Ekström (min främste lärare efter Jesus), och att jag skall kunna uthärda ännu lättare de repressalier som eventuella framtida "höghetstillstånd" eller "storhetstillstånd" (mina egna termer för mina "psykoser") kan komma att frammana. Men jag har bett till Herren om att jag aldrig mer ska ha

"psykoser", för jag har fått nog av psykiatrin, och min kropp blir lidande av medicinerna, vars doser brukar höjas för varje "psykos".

4. VISIONER

Kristusvision i januari 2007: Jag upplever mig förlåten

(ur min självbiografi ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018)

I mitten av februari fick Tikka feber och lunginflammation, och fick bo en tid på Gebers ekobys gästrum, tills han blev frisk. Han vräkte i sig vitlök, den medicin han lärt sig använda av sina föräldrar, och lyckades med hjälp av den bli frisk på ca drygt en vecka. Han fick också en märklig kristusupplevelse under den tiden, då han tänkte mycket på döden; han kände sig förlåten på något sätt, förlåten av Kristus och livet, fast han inte var kristen, och inte ansåg sig kunna bli kristen heller (han var ateist). Han förstod inte vad som hände, med han förändrades någonstans på djupet. Genom ljuset i Kristi anlete på korset.

Visionen om döden och Jesu uppståndelse i oktober 2007

(ur min självbiografi ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018)

En vacker dag i slutet av oktober låg Tikka i sin hydda och dagdrömde. Plötsligt var det som om han fick en vision av döden, och kände Guds Ande som en duva sväva över den döende, för att föda honom på nytt. Detta var den Ande som väckt Jesus upp från de döda! Plötsligt gick det upp för honom att det måste ha varit sant det där ryktet att Jesus hade uppstått från de döda. Det var det sannaste som någonsin hade hänt! Tikka blev så övertygad att han genast gick till Skarpnäcks centrum och på vägen dit sade till varenda en människa han mötte att: ”Har du hört vad som har hänt i Israel?”
Det var som om Jesu uppståndelse hade skett igår.

Tikka gick in i Skarpnäckskyrkan, som var hans käraste kyrka i Stockholm, hans hemkyrka, en kyrka inom frikyrkan Svenska Alliansmissionen, och som Tikka hade som sitt andra hem i Skarpnäcks centrum, jämte biblioteket. Han brukade hänga där om kvällarna när biblioteket var stängt, sitta där och skriva på sin gamla laptop. Han fungerade också nästan som en bibliotekarie för deras lilla bibliotek. Det var Tikka som hade satt böckerna i system. Han kände flera i kyrkan, bl.a. spanjoren Antonio, kyrkomusikern. Han träffade Antonio

när han kom in i kyrkan, och sade till honom: ”Har du läst vad som har hänt i Israel? Det står i den där tjocka tidningen”, och så pekade han på en bibel som låg på bordet. Antonio skrattade lätt. Sedan berättade Tikka för Antonio att han blivit kristen.

Visionen av paradiset under fastan på vegansk råkost sommaren 2008

Under juni och juli 2008 fastade jag fyrtio dagar på vegansk råkost. Jag blev mycket smal och svag, men jag fick uppleva paradiset i min kropp och själ, och låg mycket på marken och bara var i stilla lycka, skådande in i paradiset. Jag kunde inte tåla så mycket paradis, och det hela urartade i psykos, då jag inte ville sluta fastan, utan ville ända in i det riktiga paradiset. Jag ville dö. Under dessa ljuvliga dagar fick jag en himmelsk kallelse att jag skulle bli en ny messias. Jag vet inte vad det innebar. Kanske var det en psykos, kanske måste man tolka messiaskallet såsom de första kristna gjorde. Ordet kristen på grekiska betyder ju ”liten messias”.

Ljusvarelsen som helade min depression vid självmordsförsöket hösten 2008

(utdrag från min självbiografiska roman "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka", 2018:)

Till slut, sent på hösten (2008), stod Tikka inte ut längre, utan rymde hemifrån för att göra självmord, till samma övergivna hus som han varit i tidigare på hösten, för att svälta sig själv ihjäl. Väl där lade han sig på samma soffa som han legat gången innan, för att invänta döden. Efter några timmar var det som om han i sin fantasi skådade ett ljus, som han tolkade som sägandes till sig att " *Du får ta ditt liv, men jag vill också att du lever vidare. Ditt liv är oändligt värdefullt. Inget ont du gör kan överträffa den buffert som din blotta existens gör, så värdefull är du*", något i den stilen. Det var en insikt som fick Tikka att avsluta fastan, och bege sig hem igen. Han blev inte tvångsvårdad denna gång, som tur var. Han återupptog medicineringen.

Visionen av ett lamm i maj 2009

(*ur min självbiografi ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018)*

En natt satt Tikka länge uppe i sängen, och plötsligt var det som om han såg ett litet lamm i sin famn i en vision som varade kanske bråkdelen av en sekund, som en lamm-ande som låg där. Senare kom Tikka att tolka detta som ett tecken att han tillhörde Kristus, Gudslammet.

Väckelse och visioner i en fängelsecell i Serbien i januari 2010

(utdrag från min självbiografiska roman ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018:)

Serbien är utanför EU, så Tikka hade inte kommit in i landet om det inte var för att han vandrade över gränsen genom en skog, istället för att åka tåg. Han lyckades ta sig över gränsen obemärkt, och åkte tåg igen från Subotica till Novi Sad. I Novi Sad råkade han tala i tungor på en bar, så att polisen kom och undersökte hans identitets-handlingar, och när de märkte att han inte hade

pass eller visum, blev han fängslad i tjugoen dagar. Det var i januari 2010.

Första dagen i fängelset fick Tikka övernatta i en kall cell utan något täcke, på en hård brits. Det kändes tungt. Han fick nästa dag vara med de andra fångarna i det egentliga fängelset. Där skämtade han med de andra fångarna genom att leka apa, och han sade åt en av fångarna att hans kropp var av gummi, vilket fick denne att slå Tikka hårt. När Tikka gick ut på innergården när det regnade, för att samla regnvatten i en flaska (under flera år hade han ett underligt begär efter regnvatten, som han tyckte smakade mycket gott), slog fångvaktaren honom i ansiktet, så att Tikka började gråta. Han tror det var all denna konstighet som fick fängelset att sätta honom i en specialcell med de svåraste fångarna. De var ca tio stycken i denna cell. Först sattes Tikka i en liten cell med några få andra, men när han ylade av isoleringen satte de honom i denna slutliga cell.

Efter ca fem dagar i cellen kom Tikka in i något slags "förändrat medvetandetillstånd", ett otroligt levande tillstånd av naturligt psykiskt rus, ett djupt meditativt tillstånd (som psykiatrin nog skulle kalla "psykos"), som triggades av läsningen av Uppenbarelseboken i Bibeln, en bok som Tikka försökte göra en "djurisk översättning" av, där han tolkade den utifrån "djurismen". Han hade nämligen en Bibel på engelska med sig i cellen, som han fått av en kristen familj som han fick övernatta hos på luffen genom Slovakien. Tikka skrev alltså om

Uppenbarelseboken, så att den skulle passa hans filosofi djurismen. Han skrev på allt papper han kom över.

Under detta arbete med översättningen (Tikka satt i toaletthallen vid ett litet bord), började han lägga märke till ett antal medelstora insekter som kröp på väggarna. Han vet inte vad det var för insektart. Men han upplevde något paradisiskt med dem och deras närvaro, och han upplevde att de hjälpte honom att översätta Uppenbarelseboken, de var den djuriska tolkningsnyckeln. Ja, de var som änglar i cellen, naturens änglar. Djuren blev centrum i Uppenbarelseboken för Tikka, särskilt "De fyra levande varelserna" kring Guds tron i denna bok (kap. 4) blev tolkningsnyckeln, han tolkade dessa som djurens representanter, som bar upp Guds tron. Tikka började också känna någon slags telepatisk kontakt med dessa insekter, som om han tolkade deras väsen och dess signaler och översatte det till mänskligt språk.

En gång medan Tikka satt i sin säng i detta meditativa rus, sade fången i sängen intill till honom: "Du ber hela tiden". "Ja", sa Tikka, "jag ber om att Jesus skall komma tillbaka". Fången talade engelska, och var den enda av serberna i cellen som kunde bra engelska. Detta öppnade en kontakt med de andra fångarna, han som kunde engelska blev Tikkas översättare. Han började förmedla kontakt mellan Tikka och han som höll ordningen i cellen med en käpp, och som hade slagit Tikka en del fram tills då, eftersom Tikka var så annorlunda än de andra. Då

hände det något märkligt. Tikka sade åt ordningsmannen att han talade med änglar (han menade insekterna, men sade det inte högt), och detta ledde till en liten s.k. "andlig väckelse" i cellen, där ordningsmannen övertygades om att Tikka var Jesus. De pratade mycket, och Tikka "kanaliserade" insekterna åt ordningsmannen och de andra fångarna. Ordningsmannen slutade slå Tikka, och sade att han aldrig ville slå honom mer. Han sade ständigt till Tikka att han var Jesus, och Tikka sade "jag vet inte", helt tills han började tro på det själv. Psykosen blev starkare.

Ordningsmannen började läsa i en bok om kyrkofadern Johannes Cassianus´ liv där han låg i sin bädd.

Tikka såg flera syner medan han låg i sin säng, bl.a. en vision av en stor spindels ande, som han såg endast delar av, men den var så ljuvlig att det inte går att beskriva, den var full av Emils och Pippis väsen, och seglade omkring med fallskärmsliknande grejer som var som utblommade maskrosor. Tikka hade haft kontakt med en spindel i ett hörn i taket, och hade fått tröst av denna kontakt, och han tolkade det som att han såg denna spindels ande. Tikka såg också en vision av en gorilla som tuggade sin tunga i förtvivlan, och tolkade det som att han såg ordningsmannens ande.

En gång när en av fångvaktarna kom in i cellen, gjorde han korstecknet. Sedan gick det inte länge innan fångarna i cellen fick ovanligt god mat.

En Jesusvision i Åbo sommaren 2011

(utdrag från min självbiografiska roman ”Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka”, 2018:)

Men när han rökte cannabis hos hans andra studiekamrat vid TF, Olle, fick han en snabb, svag och dimmig Jesusvision som övertygade honom om att han inte var Jesus. Den psykosen tog slut där, och har aldrig kommit tillbaka sedan dess. Märkligt, detta passar inte in på cannabismotståndarnas teser att cannabis alltid är farligt och bara är destruktiv. Tikka blev faktiskt av med en av sina starkaste psykoser genom den. Men det kändes som om det var i misstag. Efter att Tikka hade haft sin Jesusvision var han helt omtumlad, och upprepade ständigt för sig själv ”Jag har sett Jesus och tror inte längre på reinkarnation”, och han lagade i sin fantasi en informationskabel från Olles lägenhet till psykiatriska avdelningen, som skulle försäkra honom om att han skulle komma ihåg vad som hänt i eviga tider.

Efterord 22.8.2022: Jag skall beskriva Jesusvisionen närmare: Jag såg Jesus sitta i fjärran på en gyllene tron med en gyllene krona på huvudet. Hans ande uppfyllde hela verkligheten, det kändes som om han var verkligheten själv.

Om mitt livs underbaraste upplevelse: Änglauppenbarelsen 2012

I juli 2012 var jag och rökte cannabis hos en vän i Helsingfors. När jag hade rökt, var det som om anden kom över mig, och jag bad högt till Gud, jag trängde in i Gud. Och Gud öppnade sig för mig, som om jag kom genom en mur. Då förstod jag att det var dags att gå avsides och be i ensamhet. Jag gick in på toaletten för att få vara ifred. På vägen dit kände jag att jag var med om något av det sannaste och verkligaste jag någonsin upplevt, allt var så sant, så sant. Då, där på toaletten, öppnade sig himlen för mig, och jag såg in i andevärlden. Myriader av änglar stod framför mig, snett uppåt, på långt avstånd. De var alla ett hjärta och en själ, och vi började samtala på telepatisk väg. Samtalet böljade fram och tillbaka hela den natten (vi började röka på kvällen). Jag frågade ut om de saker som jag undrat mest över, och fick klara svar, varav jag kommer ihåg de viktigaste ännu.

Det besynnerliga var, att alla änglarna verkade tala samma saker på samma gång åt mig. De var liksom inne i en gruppsjäl, inne i ett enhetsmedvetande. De bodde inne i Gud, i enhet med Gud. Jag upplevde att det var änglar från den allra högsta himlen, från tredje himlen (enligt Paulus och Swedenborgs uppdelning av himlen). De var som oskyldiga barn, ljusvarelser utan egon, sammansmälta med varandra.

Den viktigaste saken som jag fick veta, var att jag tillhörde deras värld, och att jag en gång skulle få komma över till deras värld för gott. Jag fick alltså ett löfte om att jag ska få komma till himlen en dag. (Och sa de inte också att det skulle ske snart? Jag har ett svagt minne av det). Vad detta löfte betyder för mig idag, går inte att beskriva, men mycket betyder det. Mitt liv uppdelas i två härefter, ett före detta löfte och ett efter. Det var som om jag fick ett sigill på min panna den dagen, ett sigill med stämpeln; du tillhör himlen och ska få komma dit en gång.

Det näst viktigaste som hände, var att jag blev helad av änglarna från ett djupt trauma, nämligen från de skador jag fick av min psykiska kollaps i november 2011, den gången då jag trodde jag gick evigt förlorad. Jag var i mörker i ett halvt år efter det, under det att det gradvis ljusnade, men efter änglabesöket skedde det något avgörande i mitt känsloliv; gråten lossnade, och känslorna strömmade in igen som förr. Jag hade ju inte kunnat känna något på ett halvår, mina känslor var förlamade. Men änglarna läkte mig genom att förklara för mig vad som egentligen hände då jag kollapsade. Jag trodde ju att jag hade blivit obotligt ond och var evigt förlorad. Men änglarna förklarade ömt för mig att detta inte var sant, jag hade inte blivit ond, det var inte det det var frågan om alls, utan bara att jag hade blivit nästan dödligt sårad av satans pil i hjärtat. Jag var en andlig soldat som stupat på fronten. Och jag hade varit tapper, sade änglarna.

Det tredjeviktigaste var att änglarna hejade på mig! Jag fick veta att jag var omtyckt och påhejad av änglarna, och jag såg hur de bara såg det som var gott i mig, det onda verkade de inte alls se och bry sig om. De förstod sig bara på det goda. Jag fick ett värde i mötet med dem. Mitt liv var inte så ont som jag hade trott, och djurismen inte så förfelad som jag hade trott. Änglarna verkade förstå sig på djurismen och tolka den efter det ljusa i den, inte efter det mörka, som visserligen också funnits där.

Det fjärdeviktigaste var att jag frågade när domedagen skulle komma, och fick till svar att man inte kunde veta datumet, och att det inte skulle komma 21.12.2012, men att detta datum ändå var en indikator på att något stort var på gång.

Det femteviktigaste var att jag frågade om jag kunde få någon andlig övning eller teknik av änglarna, så att jag kunde bevara vad jag sett och hört här och nu, såsom min bror Björn hade fått Kung Fu av de änglar som han mötte. Men nej, det kunde inte änglarna ge mig. Däremot sade de att jag skulle minnas det som hade skett här när jag tvivlade. Det var den enda teknik de gav mig; att minnas det som hade skett. Jag skrev också på morgonen ner på ett papper så mycket jag kunde komma ihåg av våra samtal, men jag har olyckligtvis tappat pappret. Nu skriver jag ner här så mycket jag kan komma ihåg.

Sedan fick jag veta att jag inte borde bli beroende av cannabis. Det var klara bud från änglarna.

Ett par dagar efter det skedda kom det som slutligen läkte mitt känsloliv; jag brast i djup gråt under ett samtal med en andlig moder på "Symppis", stället för narkomaner och utslagna i östra centrum av Helsingfors.

Efter gråten gick jag ut på berget intill, och upplevde i ensamhet den djupaste psykoterapi jag någonsin varit med om, en psykoterapi med Gud själv som terapeut. Vi gick, Gud och jag, tillsammans genom en massa minnen, och det var som om all min skuld blivit utplånad, det var bara godhet i minnena, bara förlåtelse och försoning. Det var som om jag aldrig hade syndat någonsin i mitt liv. Gud tog bara fram det goda, såg bara det ljusa i allt. Det hela var som om jag rökt cannabis igen, fast jag inte hade det. På slutet av upplevelsen var det som om min verklighet stannade till, och jag upplevde en regression till min yttersta barndom, till den stillsamma, vilsamma punkt som gärna skulle få lov att vara i evighet. En punkt där jag bara ville leka lite, ingen ting annat. En punkt där jag kände att jag kunde leka igen såsom jag lekte när jag var riktigt riktigt liten. Jag dansade lite till en musik som några ungdomar hade i närheten, och jag har sällan vilat så i tonerna som då. Och så såg jag klart i anden att Jesus är Herre. Det här var mitt livs nästunderbaraste upplevelse. ”

Min kommentar i efterhand: Jag kan ännu komma ihåg den sjätteviktigaste saken som änglarna sade till mig. Det var att mänsklighetens historia hade att göra med aliens. Att aliens är nyckeln till att förstå mänsklighetens historia.

Exempel på vad man kan uppleva i en nära-döden upplevelse. Och en av mina ljuvligaste visioner.

Publicerad på bloggen ”I väntan på Jesus” 2023-07-08

Jag minns tyvärr inte vem det var som upplevde det, och kan inte ange källan, men jag minns att i en nära-döden upplevelse fick en person uppleva att hen mötte en himmelsk kör, en gigantisk kör, som sjöng sagolik körsång, och andevärlden var så avancerad att hen kunde komponera en sång i stunden, improvisera en sång i stunden, och så sjöng kören på samma gång som hen komponerade, den sång och den musik som komponerades improvisatoriskt.

Det påminner om en av mina ljuvligaste visioner. Det var i Polen i januari 2019. Det var kallt, och jag var hemlös, på tågluffen utan biljett. Jag gick ur tåget en morgon i en större stad, och gick och värmde mig på ett café. Jag satt där utan att beställa något. Jag var mycket trött, hade inte sovit. Då var det som att jag, på gränsen mellan dröm och vakenhet, såg en vision. Den bestod i att jag sjöng en av Sarah Brightmans otroligt vackra sånger. Sjöng den

för himlen, sjöng med himlen som publik. Och gissa vem som accompanjerade sången, för den blev accompanjerad från himlen? Jo, det var hundra sufimusikanter på några underliga gitarrer som sufier (islamiska mystiker) har i Mellanöstern och Asien. Det var obeskrivligt vackert, jag var hänförd. Och hedrad över att ha vunnit himmelska mystikers bifall och gillande. Visionen varade några minuter, och så satt jag där igen, i yttersta utblottelse, på rymmen från psykiatrin och min ex-flickvän Titti.

Trodde jag på min syn? Ja, det gjorde jag. Jag trodde att det skett i verkligheten, att jag fått besök av verkliga sufiandar från himlen. För så kändes det.

Jag såg min uppståndelsekropp i februari i Warsawa

Under min psykos på luffen i Polen vintern och våren 2019, en morgon då jag kommit till min vanliga arbetsplats på universitetsområdet i Warsawa (jag tror det var på litteraturvetenskapliga institutionen), där jag jobbade med min blogg på en dator, såg jag mig i spegeln. Vad jag såg övergår min uttrycksförmåga, så vackert var det. Jag har aldrig sett min bild så vacker. Det var som om jag såg Shekinah-flamman i mitt ansikte, som om jag såg min uppståndelsekropp. Jag har skrivit en dikt om vad jag såg då, samt vad jag såg i den syn jag beskriver i följande stycke:

Jag har sett paradiset

Det var ett outsägligt källrent,
silverklart, morgondaggfriskt
skimmer av lätthetens
Eden-lika dun
och evig, vårlik kärleksglans i öst.

Epifanin i Warsawa 9.2.2019

(epifani betyder plötslig gudomlig uppenbarelse)

(avskrift av en handskriven liten minibok skriven 2019. Den finns också på Internet Archive att läsa fritt)

Den 9.2.2019, tidigt på morgonen, hände det mig något så vackert, att jag började tro att den upplevelsen var tusenårsrikets påskmorgon (det ledde till stark psykos och vistelse på mentalsjukhus två gånger), och att jag hade dödat den jag trodde var antikrist, då, futuristen och transhumanisten Ray Kurzweil (jag vill inte kalla någon antikrist idag), med mina böner under en bönenatt på McDonald´s natten till den 9.2., då jag satt hela natten och skrev mina böner och bad Gud dräpa de värsta kriminella jag visste om, medan jag nämnde namnen på dem i bön till Gud. Efter att den första bönen var skriven,

och jag satte punkt, upplevde jag i samma stund en andlig blixt och en chockvåg i andevärlden, och hörde ett brus på McDonald'sen, som om alla började prata högre. Jag hörde tonårstjejer ropa på toaletterna. Vad var detta? Kände alla chockvågen? Jag tolkade det senare, p.g.a. epifanin morgonen efter, som om mina böner hade blivit besvarade, men efter några månader fann jag att alla de inblandade levde. Var det en hallucination? Kanske jag tolkade allt fel, men att något remarkabelt hände ändå. Andevärlden och "Gud" finns ju. Nu skall jag räkna upp elva indicier, eller "vittnen" på att något, jag vet inte vad, hände den natten och morgonen:

1) Chockvågen jag kände i andevärlden när jag bad, och det åtföljande bruset och ropen från toaletterna. Även om det var en hallucination, kan det ha betytt något - stått i relation till något som hände i verkligheten. Men det kan också ha varit total psykos, dvs. enbart sjuklig hallucination utan mening.

2) Att jag fann en otroligt god apelsinläskedryck på gatan när jag gick ut från McDonald's på morgonen den 9.2.2019, ca. kl. 8-9. Att den var den godaste läskedryck jag druckit i mitt liv.

3) Att denna läskedryck var den första dryck jag hade funnit i Polen den vintern på gatan efter två månader i Polen (jag brukar dricka sånt jag hittar). Att jag skulle hitta den just då. Som om Gud hade ordnat en riktigt

härlig gåva åt mig, den finaste utifrån de ringa omständigheter som var.

4) Extasen jag kände rätt efter att jag funnit läskedrycken, som var mitt livs ljuvligaste upplevelse (extasen alltså), bättre än mina bästa cannabisrus (som tidigare varit mitt livs bästa upplevelser), eftersom jag kände att jag stod i kontakt med verkligheten, att det var en verklig seger mitt inre firade, inget konstgjort rus. Friskheten, jag skulle snarare säga morgonfriskheten, källfriskheten, var outsäglig. Upplevelsen fick mig att minnas hur lätt det var att existera när jag var liten, ty jag kände en obeskrivlig lätthet att leva.

5) Extasen förstärktes av läskedryckens drickande, och av att en stor flock småfåglar kom till mig under extasen, de stannade två, tre meter över mig, och verkade dansa, jubla och kvittra som besatta, över mig! Jag kände det! Allt tydde på det! Jag har aldrig sett en sådan jubel hos småfågelflockar. Det var obeskrivligt. Det känns overkligt när jag tänker på det, sagolikt, sånt har aldrig hänt mig, eller jag har heller inte hört att andra skulle ha upplevt sånt. Att man får extas och sedan joinar en småfågelflock extasen.

6) Att jag spontant gratulerade mig själv till segern natten innan, det kom spontant då jag såg min avbild i ett fönster under extasen. Jag log ett sinnessjukt leende, ett sånt där vanvettigt grin, lyftande upp apelsinläskedrycken och skålande med mig själv, över segern, med den, som jag

sedan drack, med stor jubel inombords över smaken. Drycken hade stått såpass länge att kolsyran var borta, och Gud måste ha vetat att jag gillar läsk bäst så (den får heller inte vara för kall, inga isbitar i, och denna dryck var inte för kall heller), och att apelsin är min främsta favoritfrukt.

7) Solen lyste vidunderligt på mig under extasen, efter att ha varit borta i långa tider, minns jag svagt (var det första soliga morgon på två månader?, undrar jag). Det var den vackraste och friskaste och mest romantiska morgonsol jag någonsin upplevt. Dens strålar förstärkte extasen, det var som om solen jublade med mig, ofattbart källfrisk.

8) Hunden jag mötte samma dag eller var det nästa dag, som i underbart solljus jublade över mig (så tolkade jag det), med en glädje jag aldrig har sett förr hos en hund, och jag har hälsat på tiotusentals hundar. Alltså, jag menar, hunden visste inte vilken hand den skulle slicka, på mig. Den var helt utom sig av jubel, och for från den enda handen på mig, till den andra handen. Solen sken mycket vackert då också. Visste hunden om vad som hade hänt natten till den 9.2.2019? Jag tolkade det så. Djur kan veta mer än vi anar. "Gud" talar med djuren ock. Vad förstod t.ex. forna tiders brevduvor? Om jag skall tro tecknen, skedde det något natten till den 9.2.2019, något glädjefullt, mycket glädjefullt, som djuren i Warsawa och solen visste om.

9) Inte många dagar innan den 9.2.2019, hade jag fått mina romantiska känslor tillbaka, under en underlig upplevelse där himlen plötsligt fylldes av en tragisk känsla, på det där sättet som kunde hända i min barndom. Känslan var, upplevde jag då, besläktad med något jag känt innan jag förlorade mina romantiska känslor våren 2007, under mitt livs första verkliga depression, med självmordstankar och allt. Det var som om mitt romantiska känsloliv hade övervintrat, och tog vid där det slutat, då det gick i ide. Jag tolkade sedermera den 9.2.2019 som tusenårsrikets påskmorgon för naturen, då naturen som helhet fick sina romantiska känslor tillbaka, efter en tid i nödvändigt ide, p.g.a. allt för hemsk ondska och naturförstörelse i världen. Och jag tänkte att jag fick, genom Guds ledning och underbar timing, uppleva denna händelse, p.g.a. att jag blivit en levande del av naturen, som den "naturens messiasgestalt" jag försökte vara, särskilt då.

10) Det nästsista vittnet om att något speciellt hände, var att klimatet blivit så förstört att mänskligheten till sist kommit till insikt, i ett slags uppvaknande, mycket p.g.a. Greta Thunbergs profetiska verksamhet, om allvaret i klimatkrisen. Thunbergs verksamhet i det offentliga startade hösten 2018, och hon blev världskändis på kort tid, dvs. på en månad eller så. Blev hon världens mest kända svensk någonsin? Vem vet. Världens främste klimatsamvete och klimatsanningssägare blev hon i alla fall. Hon fick skolungdomar över hela världen att strejka för klimatet. Det verkade som om världen vaknade, och

att ungdomen vaknade först. Det blev snart massiva demonstrationer med skolungdomar över hela världen. Jag märkte detta även i Fredrikstad i Norge, då jag var där i vår. Även denna lilla stad hade massiva demonstrationer våren 2019. Med skolungdom. Något hade definitivt skett med Greta. Och Naturskyddsföreningen i Sverige skrev i november 2018 att nu hade det efterlängtade klimatuppvaknandet äntligen kommit. Var det något av detta naturen jublade över på morgonen 9.2.2019, i det land, Polen, där COP24 hade hållits, den internationella, årliga stora klimatkonferansen, i Katowice, där även Greta hade talat, och det bara för ett par månader sedan (det hölls under första delen av december 2018)? Visste småfåglarna och hundarna om detta?

11) Civilisationens kollaps verkar ha tagit fart under året 2018, då börsen peakade, Peak Oil slog in i november 2018, och den globala ekonomiska supertillväxten stannade av, med början från årets början. Sverige fick känna på det hela genom den otroligt varma sommaren, rekordvarm. 9.2.2019 hade kollapsen redan kommit långt, och åtföljande vår började en serie "domedagskatastrofer" bombardera civilisationen, dvs. rekordstora katastrofer på löpande band, som till slut fick hyllor i otaliga butiker i USA att gapa tomma. Aldrig har jag hört om så många katastrofer på samma gång, under samma tid. Och allt började på våren 2019 (jag har förvisso följt katastrofnyheter förr!). Var detta på något sätt kopplat till vad som hände morgonen 9.2.2019? Att det var ett litet tecken på att "Guds" tålamod med mörkets rike,

civilisationen, var slut, och att naturen började resa sig mot den, i den slutliga slutstriden? Jublade småfåglarna och jag över att civilisationens tid, eller nådatid, var förbi? Att naturen äntligen skulle få kasta av sig sin plågoande? Var det detta chockvågen på McDonald's var ett tecken på, att antikrists, dvs. teknologins tid, var förbi, och att nu började domens tid, då ingen kunde gömma sig för och förneka domaren, Naturen, som nu krävde sin räkenskapsdag? Och att den närmast bibliska översvämningen i USA våren 2019 var det största och tydligaste tecknet på att en ny tid hade börjat, då Naturen, inte människan, hade herradömet? Det kan kanske vara så. På min blogg "Mot en ny romantik" hävdade jag på våren 2019 att tusenårsriket börjar när civilisationen kollapsar, och flera kollapsteoretiker hävdar också att civilisationens kollaps är en befrielse. Folk som ekoförfattaren David Jonstad och hållbarhetsaktivisten Paul Chefurka, spränglärda herrar. Firade småfåglarna i Warsawa 9.2.2019 denna befrielse? Det är möjligt. Kanske. Datumet för starten av civilisationens kollaps är svårt att sätta, eftersom kollapsen börjar i imperiets periferier, och äter sig sakta in mot imperiets centrum. Men 9.2.2019 hade kollapsen definitivt brutit ut i ett land som Venezuela. För länge sedan. Så, man skulle kunna vara öppen för att 9.2.2019 var, inte tusenårsrikets påskmorgon, då jag inte tror mig vara någon messias likt Jesus, eller någon "domedagsjesus", som jag trodde i Warsawa, men ett firande i naturen och bland fåglarna och hundarna i Warsawa åtminstone, att civilisationens tid är över, och att Herren Naturen (kan också kallas

"Gud") återtagit makten, som den har haft hela tiden bakom kulisserna, men det har bara inte synts. Nu blir det tydligt, och efter 9.2.2019 har naturen sakta blivit vild i sitt uppror mot civilisationen. Jag var i en underbar Guds ledning, i en slags timing, synkroniserad med händelserna i naturen, och fick fira domedagens början med naturen och djuren i Warsawa. En bekräftelse från himlen på att jag inte är Messias, eller domedagsjesus, men en naturens och djurens son, Skogsmannen Snigelson, för allt jag är värd. I mitt liv skall jag dock fira 9.2.2019 som tusenårsrikets påskmorgon i Mitt Liv, inte något som gäller för alla. Ja, som mitt livs Uppståndelse, som markerar punkten då jag definitivt fick Livet tillbaka i min själ efter 12 års Golgatavandring (inte konstigt att man kan få psykos av något så stort). Det blir en helig dag för mig, som jag kommer att fira på något sätt, varje år. Kanske några andra väsen firar den dagen också? Vem vet. Då firar jag med dem, och förutom det som hände i mitt liv, skall jag fira dagen som den av mig otroligt efterlängtade starten på Babylons fall. Himlen skall enligt Uppenbarelseboken (Upp. 18:20 och 19:1-2) jubla på den dagen, och ja, mina änglar, djuren, jublade 9.2.2019. Folk vet kanske att hundarna och stadsduvorna är de änglar, ja missionärer för naturen, som jag respekterar högst, och som jag också pratar mest med på gatan. Kanske kan småfåglarna räknas in där också, jag pratar också med dem en del. Halleluja! Aldrig mer skall civilisationen få expandera hejvilt, tiden för dess kollaps har kommit, då den skall få betala för allt heligt blod bland människor och djur, som den spillt. HALLELUJA! Aldrig mer!

* * *

Efterord 19.8.2022

Ja, nu har tre år gått sedan Warsawaepifanin, och domedagen har inte återhämtat sig, utan hämtar hela tiden styrka. Ett år efter kom den globala pandemin, och två år efter kom tredje världskriget i kriget mellan Ryssland och NATO i Ukraina. Ja, när jag nu ser tillbaka på utvecklingen, kan jag nog säga att domedagen började när oljan peakade, i november 2018. Peak Oil är det viktigaste som har hänt sedan 2018. Många experter är eniga om att oljan peakade då. I december 2018 var jag, under min luff till Warsawa, i Flensburg och predikade att domedagen är här. Ja, jag tror det låg någonting i min profetia den gången, fast jag hade psykos. Efter Peak Oil kan inte civilisationen expandera längre, utan den börjar krympa. Och i dess ställe växer paradiset.

Ängeln på Warsawas mentalsjukhus

En gång då jag var en månad på mentalsjukhus i Warsawa i februari-mars 2019, kom en man med andlig utstrålning in i rummet och sade telepatiskt till mig att medicinerna inte skulle skada mig denna gång, jag behövde inte vara rädd. Jag tror det var en ängel, ty hans ord stämde sedan.

Jag vet att min Jesus lever, ty jag och en vän såg ett livs levande naturväsen där ute i verkligheten

I våras, i april 2020, kring den dag då jag nästan frös ihjäl och uppstod från de döda, för att sedan vistas 40 dagar ensam i skogarna på landsbygden, såg jag ett naturväsen två gånger. Först tillsammans med en vän, som övertygade mig om att det inte var en hallucination, och sedan, efter några få dagar, ensam. Först, med vännen, såg vi naturväsendet sent på kvällen i skogen vid Bagarmossen, den var en mörk gestalt och hade ett stort cykelhjul i ena handen, och med andra handen rev den på trädgrenar och bråkade i skogen. Vi pratade om vad vi hade sett, vi såg det båda två på samma gång, och vi kom överens om att det var en demon (nu tror jag att det var ett naturväsen). Vi var skrämda. Sedan, efter några dagar, såg jag ett natuväsen igen, det var säkert samma, ty så nära var de båda synerna varann, och då var det så att jag hade gudstjänst för mig själv på Frödingaltaret nära Skarpnäcksgården (ett altare som jag byggt till Frödings ära på det ställe där min andra hydda stod en gång, hyddan har blivit bortstädad av myndigheterna) på natten, och då såg jag en mörk gestalt smyga utanför muren som bildar ena väggen till min forna hydda. Jag satt innanför muren i en sänka. Jag stod upp och frågade vem det var, och ropade till gestalten att visa sig, men den sprang nerför berget (Frödingaltaret ligger på ett litet berg) och ut på vassträsket i Brotorpsån, där jag kunde höra att det krasade i vassen, men inget plaskande hördes, fast det var

vatten över hela vassträsket. Naturväsendet försvann ut på vassträsket, och så såg jag den inte mer. Jag trodde det var Satans planer att skrämma mig bort från skogen, men jag lät mig inte skrämma, utan gick några dagar efter på en 40 dagars vandring i skogarna för att möta min Herre Jesu Kristi Ande. Gott att Satan inte lyckades med vad han hade i åtanke, att hindra mig från att göra den vandringen och således uppstå från de döda.

Jag kan med handen på hjärtat vittna om att dessa två visioner av naturväsen var sanna och utspelade sig där ute i verkligheten, att andevärlden finns, att det finns ett liv efter döden, och att Jesus Kristus därför lever.

Jesus lever, halleluja!!!! Låt oss vara trogna intill änden!!!!

Min 40-dagars retreat i skogen

12 april-22 maj 2020 rymde jag till skogs undan polisen, och var där i 40 dagar, på landsbygden, mest i skogarna. Dessa fyrtio dagar var som en tid i paradiset, jag upplevde mig vara i paradiset och hörde och såg outsägliga ting. Jag har skrivit två blogginlägg på engelska om denna tid, men annars har biskop Fredrik

Vesterberg i Amoristkyrkan en längre redogörelse av mig på norska, om tiden i skogen. Här kommer det jag skrev om det på min blogg:

What I did during my 40 days of solitude in the forest in spring 2020

Answer: I prayed day and night, barely slept (a few minutes now and then), and read in the Book of Life most of the time, heavenly Church History. It is true. I remember it. It is wonderful, but true. The memory of it begins to fade now, so wonderful it was. It was like a saga in my memory. But it has happened. I can bear witness to it. I had nothing with me, only a very thin little blanket and a lighter and a worn out Bible. I warmed myself with bonfires every night, and did not sleep. The retreat ended with nine days of fasting upon rainwater, which made me feel and expect that my dead grandfather would come and take me home to heaven in a boat.

I heard heavenly choirs, or often rather heavenly music, singing most of the time inside me. Mostly German Smith's Friends. It accompanied my reading in the Book of Life. And I saw and talked with my mother's grandfather Edwin Bekkevold in a strange vision.

I did not know that such things were possible, I thought they were fairy tales.

What I read, when I read in the Book of Life during my 40 days of solitude in the forest in spring 2020

I mainly read about who are saved and who are not. Persons in my family, my relatives, my friends, beloved persons in church history. I saw their state clearly in the Spirit, their character, their sins. I was very surprised sometimes of what I read. How could that person not be saved?!! Being so godly? But I saw their character clearly in the Spirit, and that satisfied my curiosity.

But HOW I read in the Book of Life, that is a mystery that it is not allowed for any human tongue to utter.

Finally I have to say that the Book of Life figures in the Book of Revelation, the last book of the Bible, and is the Book where our deeds are written, and according to which we will be judged. If your name is written in the Book of Life, you will be saved.

Visions in August 2020

I have posted here every day for a long time, and you maybe wonder why I paused. Yes, I have in fact a short

fast now, that began by me wanting to die and isolating myself in my room, stopping to eat. During this time I have been high, lying in my bed all the time, seeing visions and hallucinations of exceeding beauty. It has been a turning point in my life, like all fasts are. In the end I became too high and thought too fast and got anguish. I had to begin to eat. Now I eat a little, little fruits and vegetables. But I have to begin very slowly to eat, because I did not drink and eat for almost one day and 3/4 day.

The visions gave me deep spiritual insights, that I can confirm with my understanding today. For example I saw what will happen when I die. I got some kind of near-death experience, you can say. I saw that I will go through a catharsis that is deeper than I imagined, that all cultural garbage in how I see the world will be cleaned away, so that I for example can see the heavenly purity in beings under the ground who seem demonic in their outlook. So will happen with all things that I see. Jesus will take away the cultural filter with which I see things, and which I have to have now, otherwise I could not live in this world. Without this filter I would began to talk with the animals, and understand everything they say, and be tempted away from society, a little how people who meet nature spirits can become "forest mad" (skogstokiga). Jesus does not allow this filter to be taken away so I am tempted to be with humans, not animals. But in visions and drug experiences this filter can be taken away, so also in near-death experiences. This veil

was lifted during my fast, and I understood how little I understand, and was scared. How can I manage my life and not sin if I understand so little? That thought gave me anguish, and Jesus comforted me with this thought, that went somehow like thsi: "In the end you have only me and your poor brain. Be satisfied with that."

That does not say that I do not speak with animals. I do, I speak much with animals, but I am not allowed to understand what they say to me and what I say to them with my normal intellect, only with my LSD-consciousness, where information goes incredibly fast. I cannot translate between the consciousnesses, and well is that.

I also saw a lot of visions about the doomsday, which were like they were painted by Gustave Doré or something. They had a strong feeling of fairy tales in them, that I did not think were possible in visions and hallucinations and near-death experiences. If death is entering a fairy tale world, and even a better one than that, then I do not fear death.

En vision i drömmen under en sjukdomstid i december 2021

Jag har var sjuk i influensa sedan 23.12. 2021 med stark hosta och feber i början, men ganska snart blev jag feberfri. Jag tror inte jag hade corona. Min exflickvän Titti hade varit hos mig sedan julafton och tog hand om mig med naturliga mediciner och lagade mat till mig. Det ska hon ha stort tack för.

Natten till 27.12. 2021 uppenbarade sig Swedenborgs (1688-1772) ande för mig i drömmen, på ett obeskrivligt sätt, och tröstade mig på ett obeskrivligt sätt. Ja, det var obeskrivligt sött och ljuvligt. Och fräscht. Och uppfriskande. Jag minns inte vad han sa eller vad han gjorde med mig, bara att det var tröst. Det var länge sedan jag hade en så ljuvligt dröm. Jag hann börja vittna om det som hade hänt redan inne i drömmen. Det var så att säga en uppenbarelse inne i drömmen, en dröm inom drömmen. Jag såg inte Swedenborgs ande i visionen, jag kände den istället, som om hela varelsen vore öga, som Hjalmar Ekström sade om en av sina syner.

Och jag har börjat undra om inte Stagnelius hade rätt som diktade att "blott i drömmar Olympen stiga till dödliga ner". (från dikten "Endymion")

5. ANDEUPPFYLLELSER

Hur jag fick tron tillbaka våren 2018. Repris av ett blogginlägg 1.6.2018.

Följande blogginlägg skrev jag 1.6.2018, några veckor efter att jag fått min kristna tro tillbaka, efter fyra år av ateism och naturalism/materialism. Jag har rättat vissa saker:

Mitt lilla svaga hopp om att leva vidare efter döden

Den 10.5. i år hände något märkligt. Jag hade gått i två veckor på en fjärdedel av den dos psykmediciner jag länge ätit, och kände mig allt mer levande i själen. Den natten fick jag inte sova, utan blev istället fylld av en paradisisk ande, "Jesu ande". Kärnan i denna ande var den djupa tilliten till att livet är något fundamentalt gott, som man inte behöver vara rädd för, och att man därför kan våga leva fullt ut, och inte vara rädd att man ska bli ond om man "släpper taget". "Vilar i den tillit som skapar världen", diktade Karin Boye. Det var denna tillit jag blev fylld av då.

Visserligen gick det åt helvete sen, nästa dag, ty jag brände mig på civilisationen och fick mani, ångest och ytterligare sömnlöshet. Jag hamnade gå tillbaka på medicineringen. Men jag ska aldrig glömma detta "dop i Den Helige Ande".

Sedan denna natt har det hänt något underligt med min filosofi. Jag vill inte längre sluta existera när jag dör. Livet är för ljuvligt, dvs. naturen är för ljuvlig. Det är ju så att när man är riktigt lycklig, vill man inte att lyckan ska ta slut. Men när man har det tungt, vill man att det tunga ska ta slut. Är det inte bara i helvetet som man vill sluta existera? Och jag har varit i helvetet, psykiatrins helvete. Det var när jag varit två år på tunga mediciner, längre än någonsin förr, som jag ville sluta existera när jag dör (mycket p.g.a. hemska biverkningar som en kronisk smutsighets- och skamkänsla i skallen, som jag trodde aldrig skulle går bort) Och jag ville också att mänskligheten skulle dö ut, som mitt sista hopp om att naturen skulle kunna räddas. Inte särskilt hoppfullt, varken det ena eller andra.

Jag vill dock inte leva i evighet i någon andevärld, ty då blir det genast himmel och helvete, vilket är mig motbjudande. Och jag vill nog inte bli människa i nästa liv, så länge civilisationen råder. Men det är inte någon vanlig reinkarnationslära jag hoppas på, utan en väldigt underlig själavandringslära, som jag delvis presenterat för första gången i min ekoteologiska bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010) (se avsnittet "Djurisk esoterik"). Den går ut på att vi inte har någon mellanperiod i andevärlden, utan att vara inkarnerade, efter att vi dör, utan vi går genast in i nästa inkarnation i dödsstunden, och vissa har förvisso en nära döden-upplevelse, men detta bara på dödens gräns, inte efter döden utan att vara inkarnerade (förvisso kan man inleda sin nästa inkarnation drömmande). Andevärlden är en illusionär värld utan objektiv existens, ungefär som våra nattliga drömmar. Min själavandringslära kräver inga

mirakler, inget övernaturligt, ty jag tror vi lever vidare i vår kropps mikronivåer, som bakterie eller kroppscell (troligtvis bakterie, ty dem har vi överlägset flest av). Om vårt medvetande är förmöget att skapa ett helt kosmos i nära döden-upplevelserna, som vi går in i och tror är verkligt, varför skulle det då vara så svårt att krympa ner till mikronivåerna, och leva vidare som bakterie eller cell? Det är faktiskt avsevärt enklare, och kräver inga mirakler. Däremot blir vår själs förvandling så total, att många nog behöver en nära döden-upplevelse för att förbereda sig för det nya, så att övergången går smidigt. Men ju närmare man levt naturen som människa, desto lättare blir övergången.

Varför behövs inget övernaturligt? Jo, ty man kan tänka sig att precis som vår kropp inte slutar existera bara för att den dör, utan omvandlas totalt istället, precis så går det med vårt medvetande, som faktiskt också är en del av vår kropp. Varför måste just det sluta existera? Inget slutar existera i naturen, allt bara omvandlas, ibland totalt. Hur naturligt är det inte att tänka sig att även medvetandet är en del av naturens kretslopp, och omvandlas i döden istället för att förintas? Det finns faktiskt inga urfolk som inte tror på reinkarnation i någon form, det finns ateistiska urfolk, men även de är animister, tror på reinkarnation. Träden och stenarna har andar, ibland förfädernas andar. Vilken respekt för allt levande detta skapar!

Men vi blir nog inte människor i nästa inkarnation, det är så gott som omöjligt, ty då måste vi liksom finnas i den där spermien som befruktar eller i ägget som befruktas (eller hur det nu går till att vi blir människor). Hur många

millioner år krävs det för att vandra genom olika existenser tills man hamnar där? Många. Jag tror alltså att vi vandrar genom alla möjliga existenser, vi lever kanske först som bakterier, sedan som larver, sedan som myror, sedan som örnar, sedan som bin, sedan som sparvar, sedan som trollsländor, osv, osv. Och mellan varje sådan livsform vandrar vi genom många underliga existenser och på många äventyr. Ibland vandrar vi neråt mot mindre livsformer, ibland mot större livsformer. Livet är nomadiskt! (Har du någonsin sett ett vilt djur som inte ständigt ska ströva och flyga och krypa omkring, om vi bortser från ruvande djur och sovande djur? Detta är Livets väsen!)

Är detta hemskt? Är ni rädda för detta? Vill ni detta? Svaret beror mycket på vad man har sett av naturens paradis. Är man mycket civiliserad, har man en tendens att demonisera naturen, och detta är kanske orsaken till att så många ateistiska vetenskapsmän inte vill tro på ett liv efter döden. Men när man närmar sig naturen, ser man att naturen är en Edens lustgård, i vilken man vill leva i evighet. Och ja, vi ska få leva i evighet där, hoppas jag, varenda en kotte av oss. Så ljuvlig är naturen. Om vi efter några millioner år själavandrar till att bli människa, då är det nog slut med civilisationen, då har människan återgått till paradiset i naturen.

Menar jag att vi i naturens paradis aldrig känner smärta mer? Nej, jag skiljer bara mellan civiliserad smärta och natursmärta. Den civiliserade smärtan är onaturlig, är ett helvete, natursmärtan går att leva med. Den civiliserade smärtan är ångest, nattsvart depression och rädsla både för livet och döden, man vågar inte ens ta livet av sig om

det blir för tungt. Natursmärtan är som febern och hostan, känns ganska naturlig, något som går att leva med, och natursmärtan är inte rädd för döden, så att skulle det bli för tungt, går man vidare till nästa liv. Denna säkerhetsventil gör att det faktiskt aldrig blir för tungt. Ett befriande faktum.

Men som sagt, detta liv efter döden är mitt lilla hopp, inte en dogmatisk tro. Är det förbjudet att hoppas på sånt här i den ateistiska församlingen i världen? Är det fegt, är det religiöst, är det vidskepelse? Men min tanke stannar vid dödens port, jag kan inte föreställa mig hur det i detalj ska gå till att vi blir en bakterie eller en cell, och hur vi vandrar vidare genom många existenser. Och vad medvetandet är, går också över mitt huvud. Dock, det ska bli spännande att se vad som ska ske i dödsstunden. Det måste bli en bra trevlig överraskning, så ljuvlig tycks mig naturen, som ju döden är en del av.

En otrolig upplevelse jag hade 16.2.2020. Repris av ett blogginlägg på denna blogg vid den tiden. Och mina kommentarer.

Publicerad på bloggen Forest Man 2023-02-16

*(det följande är en repris av blogginlägget "**Något om vad som hände 16.2. då jag bett om att första vågen av "uppryckandet" skulle ta plats**" som jag postade 20.2.2020 på denna blogg. Detta blogginlägg kan med fördel läsas till tonerna av Lalehs låt "Forgive but not forget":)*

"Det blev ingen första våg av uppryckelse. Det fattade jag redan dagar innan 16.2. Men något hände istället, såsom det brukar göra. Jag bad Jesus för nån vecka sedan om att han skulle hämta mig till himlen 16.2. kl. 13.00. En invitation till Jesus att besöka mig och befria mig från fångenskapen. Han kom inte. Vad hände istället? Jo, precis kl. 13.00, blev jag fylld av Den Helige Ande, en värme genomströmmade mig, en ljuvlig, mossig värme som påminde om skogens. Och vad var det för något? Den värmen var liksom värmen av mitt eget författarskap, som liksom blev levande för mig denna stund. Det var en ljuvlig känsla. En känsla av bekräftelse. Att mitt författarskap håller, att mitt livsverk (jag är ju författare) håller, och inte brinner upp på Domens Dag.

Men jag ger inte upp bara för att uppryckandet inte skedde den dagen såsom jag hade bett om och hoppats. Då väntar vi igen, på ett nytt datum. Jag vill inte föreslå

datum, det har jag i princip aldrig gjort, bara modifierat redan profeterade datum en smula, en gång. Det är alltid andra som kommer med datumen, och så hänger jag på och hoppas med dem. Senaste datum som jag hoppades på var alltså profeten Hal Turners profetia om att Kina kollapsar 16.2.2020. Det kommer säkert fler förslag på internet, och jag kommer att haka på de bästa av dem.

Förakta ej sådana som hoppas på diverse domedagsdatum. Så gör man i fängelser i kommunistiska länder."

Utdrag slut.

Min kommentar idag: Oh, vad har jag upplevt egentligen! Så mycket övernaturligt! Men denna upplevelse är till att gråta av. Det är Jesus som tröstar mig med ett "andedop", en "andeuppfyllelse" just på det klockslag på det datum då jag hade bett honom hämta mig till himlen!

Faktum är att jag helt glömt bort denna upplevelse, jag upptäckte den när jag forskade lite i min historia kring den tiden jag hade upplevelsen, genom att läsa gamla blogginlägg. Den tog plats efter att jag återbördats till Stockholm, till en psykiatrisk avdelning på Nacka sjukhus, efter att jag försökt rymma till Finland över bottenviken med tåg, från Ytterö psykiatriska avdelning i Farsta tidigt i februari 2020. Jag blev fast i Umeå, och var en vecka där på en psykiatrisk avdelning, sedan transporterades jag tillbaka av polis. Upplevelsen ovan kom inte länge efter att jag blivit straffmedicinerad med

psykdroger som var rena tortyren, detta p.g.a. att jag förstört en TV med mitt eget kissvatten från toan och skrivit JESUS på alla väggar med stora bokstäver, på en psykiatrisk avdelning jag och de poliser som förde mig hem från Umeå övernattade på, på resan hem.

Det är så jag knappt kan tro mina egna ögon, när jag läser blogginlägget ovan. Ett bevis på att Herren lever, och att Han inte föraktar dem som väntar starkt på vissa domedagsdatum och datum för Uppryckandet! Han föraktar inte, såsom många troende gör, som alltid skall spydigt påpeka att man inte kan veta dagen och stunden för Herrens återkomst, i en anda av att de vill att Uppryckandet skall komma så långt in i framtiden som möjligt!

Men detta är inte allt! Jag har faktiskt upplevt liknande saker på andra datum jag väntat på. Inte riktigt lika starka saker, men ändå. Eller vad sägs om den här upplevelsen:

Minns ni domedagsdatumet 21.12.2012? New Age:arnas domedag? Då Mayakalendern sades ta slut? Då skulle vi till femte dimensionen allihop!

Jo, på det datumet hände det något oförklarligt i mitt liv. Just den dagen, 21.12.2012, var jag psykiatrisk fånge i Finland, på Jorvs sjukhus i Esbo, efter en domedagspsykos då jag trodde Uppryckandet skulle komma 11.11.2012 (jag berättar mer detaljerat om detta i min självbiografi). Jo, **21.12.2012**, kl. 17.00 på eftermiddagen den dagen, kollapsade jag totalt psykiskt. Utan vare sig inre eller yttre orsak. Helt plötsligt. Och jag

var helt sönder, helt utslagen, i en eller två timmar, och sedan återvände allt till det normala, som om ingenting hänt. Jag berättade aldrig detta åt personalen, jag var rädd för deras psykdroger. De vet inte om det den dag idag.

Vad var detta? Kan du förklara det, bäste vän?

Kom detta av brustna förväntningar? Att Jesus inte kom den dagen? Nej, ty min kollaps hade ingenting med sorg eller besvikelse att göra, det minns jag tydligt. Och dessutom hade inte dagen gått ut än. Jesus hade helt bra kunnat komma efter kl. 17.00. Jag väntade inte honom på något speciellt klockslag, det minns jag.

Jag har funderat vad som kunde varit orsaken till denna underliga upplevelse. Och jag har tänkt att **den dagen var New Age:arnas domedag**, inte de kristnas, och att det kunde ha varit Satans försök till himlafärd, eller "uppstigning" eller "ascension", uttryckt på New Age:ska. Hela den New Age:ska teknosfären, hela UFO-religionens försök till "Uppryckande". Och att jag på något sätt kände kraften i dessa onda planer, och bröt samman av den onda kraften. Men planerna gick om intet, Herren störtade Satan ner från himlen. Jag har hört att andra också kände av något starkt den dagen, jag minns att jag spejade på internet efter min hemska upplevelse, för att se om andra upplevt något starkt. Jag fick min bekräftelse.

Ja, jag upplever den UFO-troende delen av New Age (denna del är gigantisk, innefattar t.ex.

hela Transhumanismen*) som allierad med Satan själv. Jag är ju primitivist, vill tillbaka till naturen.

Men jag hade hoppats att Jesus skulle komma då, 21.12.2012, inte Antikrist.

Låt mig ännu säga något om väntan på domedagsdatum. De som lever i förväntans ande, som älskar sin Herre och hans ankomst, säger alltid tyst i sitt hjärta, när de hör om ett domedagsdatum: "Hoppas de har rätt. Hoppas Jesus kommer då". De sovande, de självbelåtna, de rika och mätta, skall alltid påpeka att Jesus säger att vi inte kan veta dagen eller stunden, så att de kan få fortsätta sova i lugn och ro, fortsätta med sitt bekväma lyxliv, utan att behöva bry sig om de fattiga eller utan att behöva tänka på om de blir av Bruden (med i Uppryckandet, alltså) eller inte.

Det som skedde med mig 16.2.2020 är en bekräftelse för mig att jag får lov av Jesus att vänta honom på varje stort domedagsdatum som någon kommer med på Internet. Fast det oftast är att ropa varg då ingen varg kommer.

Men till slut kom vargen, och en gång kommer Babylons fall och Jesu återkomst. Så sant Jesus lever. Ja, amen. Ja, jag har en stark känsla att Han lever. En skogskänsla av det. Det är något arkaiskt med Honom, som får mig att minnas urskog, hundarnas kärlek och alla mina heliga upplevelser med djuren och naturen.

Han är mig kärast i sin återkomst, jag älskar Honom mest i Hans återkomst. Det har du kanske märkt om du följt mina bloggar ända sedan 2006.

Jag värmer mig på Hans återkomst och löftena därom som frusna urfolk vid sina lägereldar i skogen, kanske det är för att jag lidit så mycket i mitt liv.

Den heliga upplevelse, som jag refererar till i det gamla blogginlägget ovan, är för mig en bekräftelse på att Jesus tillhör skogen, är en edenisk, vild varelse, att han är primitivist, och att jag tillhör Jesus och är på rätt väg när jag vill tillbaka till naturen och har rätt när jag upplever mycket av New Age och särskilt UFO-religion, framgångsteologi och Transhumanism som satanisk.

* denna artikel på tidskriften Signums hemsida är klargörande. Den skriver:

"Denna närhet har fått vissa sociologer, särskilt i Nordamerika, att definiera transhumanismen som en religiös eller parareligiös strömning. Till exempel vill Hava Tirosh-Samuelson och Robert Geraci föra transhumanismen till *New Religious Movements* och beskriver den som en hybridrörelse som blandar religiösa och sekulära motiv. Enligt dem är transhumanismen en ateistisk ideologi som är religiös på det funktionella planet. En jämförelse med *New Age* är klargörande, eftersom det finns påfallande många gemensamma punkter: en monistisk uppfattning om verkligheten; tanken att människan utvecklas genom mutation;

möjligheten att gå utöver de gränser som den klassiska vetenskapen anger för människan; ett förandligande av tekno-vetenskapen som frälsningsväg; väntan på en ny epok, Vattumannens tidsålder eller Singulariteten. Sociologen Antonio Casilli beskriver transhumanismen som en teknifierad version av New Age."

Om en annan upplevelse av andeuppfyllelse jag hade i februari 2020

Apropå detta blogginlägg om en av mina andeuppfyllelser i februari 2020, vill jag berätta om en annan andeuppfyllelse jag hade vid samma tider, som jag aldrig har berättat om förr. Jag försökte leta efter en berättelse om den på min blogg från denna tid, men hittade ingenting. Underligt, för det var en mycket stark upplevelse.

Jo, ni vet kanske att för mig är kollapsnyheter inte primärt negativa nyheter, det är istället nyheter om vår stundande förlossning från Babylon, den onda civilisationen som råder idag. Förebud om **Jesu återkomst,** det ljuvaste ämnet jag vet om.

Så därför följde jag det jag kallar för "corona-apokalypsen" mycket noga, när den svepte över världen i början av 2020. Jag tänkte att det skulle bli dödsstöten för

civilisationen, något som spräckte "The Everything Bubble", fick Babylon att falla, och Jesus att återkomma.

Så när jag fick höra, runt den 10.2.2020, att den kinesiska jättestäderna Peking och Shanghai hade stängts ner p.g.a. coronaviruset, var det som att höra nyheter om att Jesus skulle komma snart. Jag var då fånge på Ytterö psykiatriska avdelning i Farsta, Stockholm, och led mycket av fångenskapen. Jag minns att jag brukade gå runt och runt på golvet nere i vardagsrummet, rastlös. När jag hörde nyheterna om nerstängningen i Kina, **fylldes jag av Den Helige Ande**, fylldes av
en **obeskrivlig** mossig värme och **eterisk** lätthet,
en **mysighetens och ombonadhetens trygga salighet,** som om själva Universum smekte min själ och vaggade den i sina eviga armar, tröstande mig som sitt älskade barn. Just då höll jag på att gå runt och runt på golvet, och nu fortsatte jag gå, men fylld av Den Helige Ande, Guds och Jesu egen ande, Paradisets ande, som är något jag saknar ord för. Ja, jag känner mig mycket fattig på ord när jag ska beskriva denna händelse. Men den påminner om andeuppfyllelsen jag beskrev i detta blogginlägg, bara att detta var något mycket starkare.

Men jag har svårt för att använda det vanliga pingstvänspråket när jag ska beskriva mina andeuppfyllelser, för mina upplevelser har allt för mycket av vilda skogar och mossa i sig, av sagans, bildningens och den vilda naturens och djurens värld, för att jag ska känna igen mig i pingstvännernas upplevelser. Pingstvännerna nämner nästan aldrig naturen. Den verkar

vara förbannad för dem, de förknippar ofta vilda skogar med demoner, det har jag egen erfarenhet av.

Men jag är en skogsman, en vildman, även i mina extaser, andeuppfyllelser och andliga upplevelser. Skogen och djuren har gjort sitt oförglömliga intryck på mig, och jag tror att jag aldrig kan bli något annat än en vildman, fast psykiatrin försöker civilisera mig så gott det går.